GEO IMPACT

Revistă științifică - Colegiul Național Spiru Haret

Nr. 1/Anul școlar 2022-2023

GEOPOLITICĂ

S.O.S. mediul înconjurător din Ucraina

RĂZBOIUL LUI PUTIN CU VESTUL

De ce a atacat Rusia Ucraina și ce consecințe pot apărea

CELE MAI CIUDATE GRANIȚE

Curiozități despre limitele de hotar din toată lumea

PROBLEMELE ETNICE ALE INDONEZIEI

Diversitatea etnică și religioasă provoacă tensiuni

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Popescu Mircea – Ioan, clasa a IX-a E
Vlad Voiculescu, clasa a IX-a E
Pîrvu Bianca, clasa a IX - a G
Ene Alexia, clasa a X - a E
Spiridon Mara - Andreea, clasa a X-a E

COLABORATORI REDACȚIE

Tolbaru Sofia, clasa a IX-a G
Dicu Tudor, clasa a X-a A
Pitiș Lavinia, clasa a X-a E

COLECTIV TEHNOREDACTARE

Maria Mara, clasa a X-a E, coordonator

COLECTIV GRAFICĂ

Bratu Alesia, clasa a IX-a E
Grigore Ecaterina, clasa a IX-a F
Pîrvu Bianca, clasa IX-a G
Spiridon Mara, clasa a X-a E
Ene Alexia, clasa a X-a E

COLECTIV FOTO ȘI PR

Burcea Victor, clasa a IX-a E
Spiridon Mara - Andreea, clasa a X-a E

COORDONATOR ELEVI

Ene Alexia, clasa a X-a E

COORDONATORI PROFESORI

prof. Fluțăr Monica
prof. Manea Cosmina-Andreea

Cuprins

1.Recenzie carte-„Răzbunarea geografiei”.....5
Spiridon Mara X-e

2. Interviu: Vasile Simileanu, Geopolitica de ieri și de astăzi.....8
Ene Alexia, 10E, Spiridon Mara, 10E

3. Razboiul lui Putin cu Vestul.....12
Voiculescu Vlad, 9E

4. S.O.S Mediul înconjurator din Ucraina.....15
Popescu Mircea-Ioan, 9E

5. Un an de la cucerirea Afghanistanului de teroriști.....18
Popescu Mircea-Ioan, 9E

6. Sudanul și Sudanul de Sud.....20
Ene Alexia, 10E

7. "Un război fără sfârșit"- Războiul civil sirian.....22
Pitiș Lavinia, 10E

8. Cele mai ciudate granițe.....26
Tolbaru Sofia, 9G

9. Criza Taiwanului.....28
Voiculescu Vlad, 9E

10. Rolul geostrategic al strâmtorilor marine.....31
Dicu Tudor, 10A

11. Resursele energetice și problemele de geopolitică.....33
Maria Mara, 10E

12. Problemele etnice ale Indoneziei.....36
Bratu Alesia Ioana, 9E

13. Interviu: Ilie Schipor, Destinul tezaurului României.....38
Popescu Mircea-Ioan, 9E

14. Rebus Geopolitică.....44
Pîrvu Bianca, 9G

Cuvânt-înainte

Geografia este știința universală ce reprezintă legătura dintre toate celelalte științe. De asemenea, este cheia evoluției planetei Pământ, atât la nivelul cadrului natural, cât și la nivelul societății. Fie că vorbim de schimbări climatice sau de conflicte demografice existente la nivelul lumii, geografia este cheia înțelegerii cauzelor acestor probleme și soluția pentru rezolvarea lor.

Astăzi ne aflăm la un început de drum, cel al revistei GeoImpact. Reluând inițiativa începută în anul 2020, elevii Colegiului Național „Spiru Haret" București pasionați de geografie au decis ca acest prim număr să fie dedicat problemelor de Geopolitică. Cu mult entuziasm și pasiune pentru descoperirea și înțelegerea lumii din jurul lor, au explorat teritorii noi, rolul unor state în lumea de azi, impactul conflictelor din jurul lumii, etc. Elevii noștri au prins aripi, așternând pe hârtie gândurile, ideile, emoțiile și intereselor lor în paginile acesteia.

Apariția revistei GeoImpact este un prilej de bucurie imensă pentru cadrele didactice implicate, iar pe această cale dorim să le mulțumim elevilor ce s-au implicat prin scrierea de articole, tehnoredactare, grafică și design, fotografie, etc.

Vă dorim lectură plăcută și vă rugăm să pășiți cu încredere în această călătorie a cunoașterii!

12.12.2022 Prof. Monica Fluțăr

Prof. Cosmina Manea

,,RĂZBUNAREA GEOGRAFIEI. CE NE SPUNE HARTA DESPRE CONFLICTELE VIITOARE ŞI LUPTA ÎMPOTRIVA DESTINULUI”

SCRISĂ DE ROBERT DAVID KAPLAN

-recenzie-

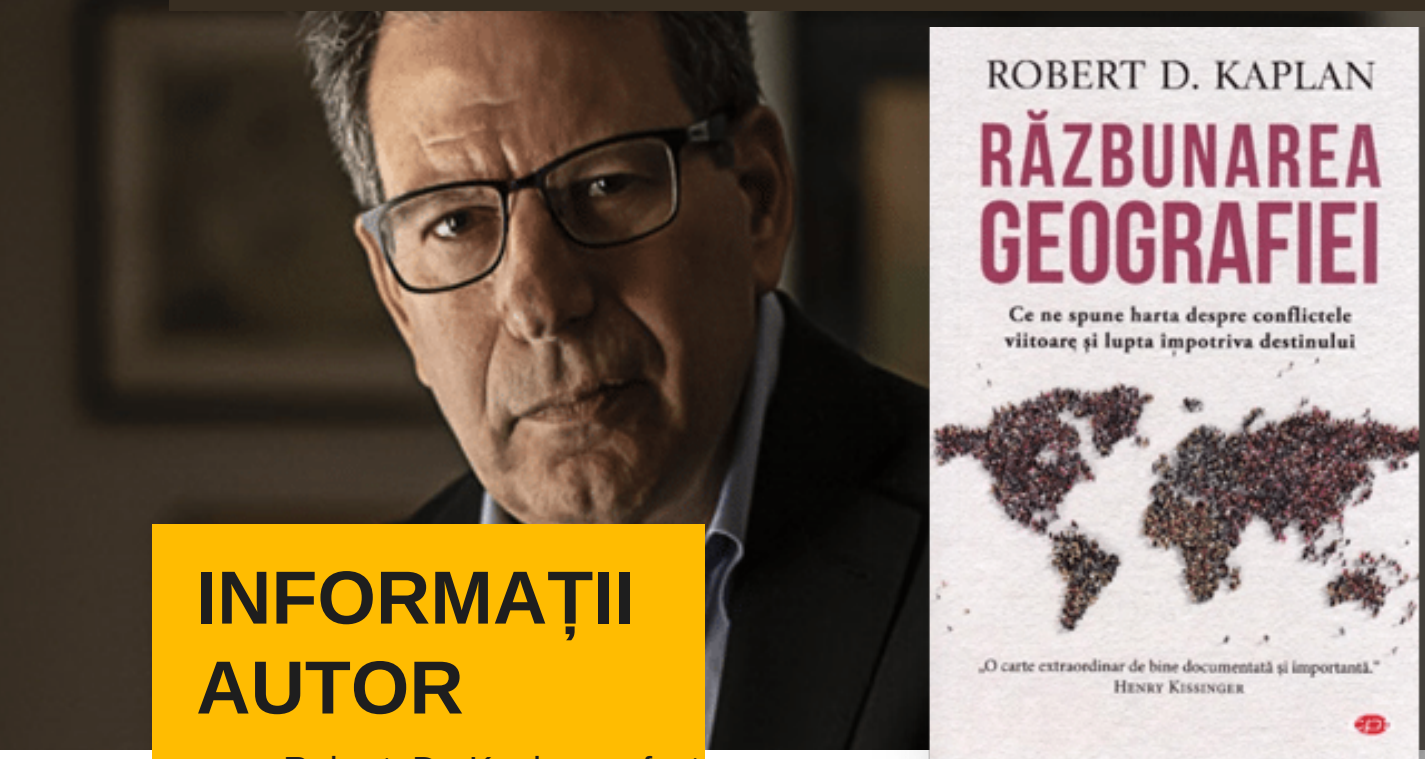

INFORMAȚII AUTOR

Robert D. Kaplan a fost născut în 1952 la New York, iar în 1973 a absolvit studiile Universității din Connecticut, unde a fost redactorul revistei “*Connecticut Daily Campus*”.

Începând cu anul 1973 a început călătoriile sale în Europa Comunistă din Est, ca mai apoi în anul 1975 să plece din Statele Unite și să călătorească prin lumea Arabă și lumea Mediteraneană, astfel începând perioada de 16 ani în care Kaplan a trăit peste mări, observând activitatea oamenilor chiar din locul acțiunii.

INFO

O carte politică de interes geografic și istoric este cartea lui Robert David Kaplan ,,**Răzbunarea geografiei. Ce ne spune harta despre conflictele viitoare şi lupta împotriva destinului**”. Autorul american de profesie jurnalist, este autorul a mai multor cărți de politică, în special afaceri externe și călătorie. Cea mai populară scriere a sa este **“The Coming Anarchy”** care prezintă conflictele din lumea contemporană ca fiind lupta dintre primitivism și civilizație. Deși această premisă a fost criticată, fiind comparată cu teza “Clash of Civilizations”, articolul a rămas cel mai influent dintre toate scrierile sale.

O altă temă frecvent apărută în operele științifice ale lui Kaplan este reapariția tensiunilor culturale și istorice suspendate temporar în timpul Războiului Rece.

“Răzbunarea geografiei” apariție și impact asupra publicului

Apariție și impact

OPERA ȘTIINȚIFICĂ A FOST PUBLICATĂ INIȚIAL ÎN 2012 PE DATA DE 11 SEPTEMBRIE. EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ DIN 2019 DE LA EDITURA LITERA PREZINTĂ O VERSIUNE DE BUZUNAR A ACESTEI CĂRȚI, AVÂND UN FORMAT PRACTIC ȘI UȘOR DE MANEVRAT. ACEST VOLUM A FOST TRADUS DE MIHNEA GRAFIȚA, IAR PREFAȚA A FOST SCRISĂ DE PAUL DOBRESCU.

PLATFORMA GOODREADS NE PUNE ÎN LUMINĂ IMPACTUL PE CARE CARTEA AUTORULUI KAPLAN L-A AVUT ASUPRA PUBLICULUI, SCRIEREA AVÂND 5006 VOTURI CU UN RATING DE 3.76/5. DINTRE CELE 576 DE RECENZII, LA MOMENTUL ACTUAL PE ACEST SITE, SE PARE CĂ OAMENII SUNT ÎMPĂRȚIȚI ÎN TREI CATEGORII: CEI CĂRORA LE DISPLACE COMPLET SCRIEREA ȘI NU ÎNȚELEG NIMIC, CELOR CARE LE PLACE IDEEA DAR NU SUNT ATÂT DE IMPRESIONAȚI DE MODUL ÎN CARE A FOST EXPUSĂ ȘI, DESIGUR, PERSOANELE CARE CONSIDERĂ ACEST TRATAT CA FIIND O CARTE DE CĂPĂTÂI PENTRU ORICE PASIONAT DE GEOPOLITICĂ ȘI IUBITOR AL GEOGRAFIEI.

După lunga prezentare a acestei cărți cu toate detaliile necesare pentru a face o scurtă introducere a acesteia, poate vă întrebați până la urmă: și....despre ce e vorba? Oamenii s-au îndepărtat ușor ușor de ceea ce presupune istoricul unei țări. Importanța geografiei a scăzut după anumite momente istorice, spre exemplu, cum se prezintă în primul capitol al cărții, după căderea Zidului Berlinului (urmare fiind unificarea celor două Germanii) dar interesele au rămas tot pe vechile puteri, precum Prusia, iar conflictele de putere au continuat, având în vedere epicentrul cultural pe care îl reprezenta Europa Centrală: “Era cu siguranță greșit să crezi că terenul nu mai conta”.

Istoria este în complementaritate cu geografia, indicii istorici constituind referința pentru studiul teritoriului. Astfel, geografia joacă un rol important în conflictele dintre state, având în vedere că majoritatea țărilor de o greutate politică uriașă au principalele conflicte despărțite de topografia respectivei regiuni. Istoria prezintă faptele, dar geografia ne arată cauzele din punct de vedere teritorial al conflictelor de interes major, în special în carte, fiind accentuate unificările eșuate și etniile din diferite zone geografice.

Premisa și scopul acestei cărți, ne spune Paul Dobrescu, autorul prefației ediției în limba română a cărții, este de a restaura adevărul fundamental, acela că geografia modelează istoria: “ne-am îndepărtat prea mult, nu doar am subestimat, ci chiar am neglijat rolul factorului geografic”. Autorul folosește noțiunea de geografie în sensul cel mai larg, incluzând demografia, clima și resursele laolaltă cu topografia, scopul lui Kaplan fiind modest: redescoperirea unei sensibilități “legate de timp și de spațiu, pe care am pierdut-o în epoca motoarelor cu reacție”.

Profesoara Anne-Marie Slaughter de la Princeton, într-o recenzie a cărții scrisă în revista The New York Times în anul 2012, pune în lumină faptul că autorul revine la concepția mult moderată că “geografia este un fond indispensabil pentru drama umană a ideilor, voinței și întâmplării”.

PLUSURI și MINUSURI

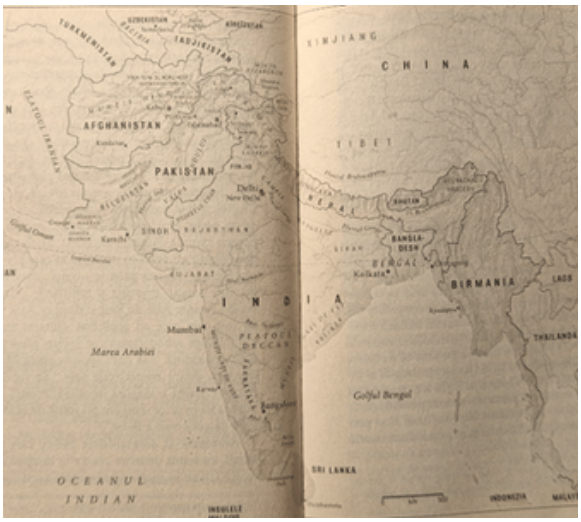

Plusuri

De apreciat la această carte este documentarea pe care a făcut-o autorul înainte să o scrie, fiindcă toate datele și ipotezele sunt explicate și comentate din punctul de vedere a mai multor geografi și istorici recunoscuți, precum Halford John Mackinder care a fost un academician, geograf și politolog englez, considerat drept fondatorul geopoliticii și geostrategiei. De asemenea, un alt punct forte îl reprezintă vasta categorie de state pe care Kaplan le prezintă pentru a-și demonstra teoria și pentru atingerea scopului cărții prezentat anterior: de la Marea Mediterană care a constituit în Antichitate un conector între Europa de Sud și Africa, la Germania de Est și de Vest, urmând să atingă subiectul țărilor comuniste din Balcani, la conflictele dintre Arabistan și Kurdistan, Coreea de Nord și Coreea de Sud și diferențele pe care Marea Caspică le face între cele două regiuni reprezentate de Azerbaidjan și Karakum. Aceștia sunt doar câțiva indici la care autorul se referă în scrierea sa.

Minusuri

Un minus destul de mare îl constituie greutatea limbajului și a informației din primele capitole, deoarece introducerea în subiectul acestei scrieri este obiectivă și prezintă în ansamblu ideea, fără dezvoltarea prea mare a ipotezelor din început. Dar acest lucru este îndreptat pe parcursul cărții, când fiecare element este discutat și analizat, observându-se și prezența a douăsprezece hărți care au rolul de clarificare a subiectelor propuse.

Concluzie și recomandare

Această carte mi-a deschis ochii către o nouă perspectivă asupra geografiei pe care nu am mai întâlnit-o niciodată. Autorul a avut grijă să surprindă esența din fiecare subiect ales și a explicat-o, astfel încât să nu iasă din raza de înțelegere a cititorului. Este o scriere foarte bună pentru cei pasionați de subiect și care sunt de abia la începutul așa zisului "research" pentru consolidarea informațiilor de bază ale geopoliticii

Notă 4.5 /5

Redactor: Mara Spiridon, clasa a X-a E

Geopolitica de ieri și de azi
Interviu
VASILE SIMILEANU

Redactori și reporteri: Ene Alexia,10E, Spiridon Mara, 10E

Domnul Vasile Simileanu, Președinte Fondator al Asociației de Geopolitică Ion Conea, Director al Revistei GeoPolitica încă din 2003, a avut amabilitatea de a acorda un interviu redactorilor Revistei GeoImpact, pornind de la problemele actuale de geopolitică pe Terra și ajungând până la geopolitica spațiului cosmic.

Foto: Spiridon Mara,10E

Ene Alexia: *Cum a apărut ideea revistei GeoPolitica?*

Vasile Simileanu: Ideea a apărut într-o perioadă în care era un deficit de informație în domeniul geopoliticii. După perioada interbelică, geopolitica a fost considerată de către autoritățile comuniste o știință nazistă. Până în anul 1989 a fost interzisă categoric geopolitica, nu numai la noi în țară, ci și în alte state occidentale. Ea era considerată o știință nazistă datorită faptului că în al Doilea Război Mondial, Karl Haushofer, care era un geopolitician de marcă a Germaniei, a subordonat anumite teorii geopolitice ideologiei naziste. Din acel moment, știința s-a transformat în ideologie politică, impactul fiind negativ pe plan internațional. Așadar, revista a apărut în momentul în care pe piața internațională si pe cea românească era un vid. Inițial am făcut o asociație de geografie “Ion Conea”, el fiind primul geopolitician roman; anul următor am scos primul număr al revistei; în anul 2023 revista va împlini 20 de ani de la lansare si vom ajunge la 100 de numere publicate. Am căutat să atragem geografi, militari, sociologi, economiști, istorici, acum având un colectiv destul de mare, colectiv internațional de experți. Colaborăm cu foarte multe publicații din străinătate și universități. Din păcate, în România e mai dificil, deoarece revista este puțin înțeleasă și are vizibilitate mult mai mică.

Ene Alexia: *Cum a apărut primul număr? Câți oameni erau la început?*
Vasile Simileanu: Primul număr a fost unul de prezentare, la vreo 100-120 de pagini, pe parcurs am avut surpriza să primesc din ce în ce mai multe articole, În medie, la ora actuală revista are în jur de 200-250 de pagini dar am avut și numere mai mari, de 350 de pagini. Articolele care ne vin din țară și din străinătate sunt din ce în ce mai multe și prezintă foarte mult interes și prin temele abordate.
Ene Alexia: *Care considerați că este cea mai importantă problemă actuală din lume la nivel geopolitic?*
Vasile Simileanu: Schimbarea centrelor de putere și a balanței de putere internațională. Probabil vă așteptați să spun că este Ucraina. Aceasta are tangență cu așa ceva și are un impact destul de mare negativ asupra situației si stabilității internaționale.

Ene Alexia: *Care considerați că este cea mai importantă problemă care afectează direct România?*
Vasile Simileanu: Ucraina nu afectează direct România. Conflictele din bazinul Mării Negre, incluzându-le pe cele înghețate, conflictele din Balcani. În afară de asta, avem și probleme legate de energie, problemele sociale, care unt și la nivelul Uniunii Europene, și la nivelul României. Toate acestea concură și afectează România. Conflictul din Ucraina într-o mai mică măsură.

> “Ucraina nu afectează direct România.”

Trupele venite pe teritoriul nostru sunt pentru a consolida flancul estic al NATO, de la Suedia, până la Grecia, Turcia, statele membre NATO. Trupele sunt în toate țările membre, nu numai în România.
Ene Alexia: *Din punct de vedere geopolitic, considerați că România este o țară balcanică, centrală, sau estică?*
Vasile Simileanu: Din punct de vedere geopolitic, România este țară central-sud-est europeană. Voi susține acest lucru. România nu este țară balcanică, Munții Balcani încep de la sudul Dunării către Grecia. De la nordul Dunării, ne ducem către trans-sud-est europeană. Nu este nici estică, datorită faptului că până în Munții Caucaz mai sunt ceva km, destul de mulți și nu este axată în centrul Europei. Imi susțin afirmația că este central-sud-est europeană, deoarece aparține si de centrul Europei, și de sudul Europei, dar și de estul ei. Am avut aceste discuții si cu demnitari înalți cărora le spuneam de acest lucru.

Ene Alexia: *De ce credeți că nu a fost nici un atac terorist în România până la momentul actual?*

Vasile Simileanu: Nu au fost la noi, cum nu au fost nici în alte state europene. Noi avem tradiții și relații bune cu statele arabe, islamice și în același timp avem serviciul de informații care își face datoria cât se poate de bine. Dacă nu am avut atacuri, nu înseamnă că nu au fost sau că nu s-au încercat atacuri teroriste.

Mara Spiridon: *Toate cele prezentate sunt bazate pe fapte istorice, credeți că în timp istoria a acaparat oarecum geografia, omul nemaifiind interesat de geografie în mod special?*

Vasile Simileanu: Nu! În mod normal într-o perioadă, cam în urmă cu 30 de ani, geografia se preda împreună cu istoria. De ce? Din cauză că există o legătură foarte strictă între teritoriu, spațiu geografic și evoluția poporului pe parcursul scării istoriei. Fiindcă aici discutăm de multe probleme, un popor are o evoluție determinată de spațiul geografic, dar la poporul respectiv discutăm și de o etno-psihologie.

> **“Legătura între spațiul geografic și istoric, determinismul istoric, determinarea poporului, evoluția este strâns legată de condițiile pe care le-a avut în spațiul respectiv.”**

Aici trebuie să ținem cont de tradiții și religie. Dacă mergem către prezent, discutăm și despre etno-politică, deci și modul în care gândește viața politică e determinat tot de etnie. Comportamentele etnice sunt determinate și de condițiile meteo, cantitatea de apă, etc... Mai departe, un arab care trăiește în deșert nu o să poată gândi că un român care trăiește în Valea Oltului care are sursă de apă și pădure, și așa mai departe. Un arab nu mănâncă carne de porc, deoarece este cea mai perisabilă, nu pentru că nu-i permite religia. Trebuie să priviți Coranul și Biblia ca niște coduri de legi pe care le respectă oamenii, deoarece dacă ar mânca carne de porc, fiind foarte perisabilă, nu rezistă la căldură, așa că va fi stricată. Deci aici este problema, legătura între spațiul geografic și istoric, determinismul istoric, determinarea poporului, evoluția este strâns legată de condițiile pe care le-a avut în spațiul respectiv.

Din punctul meu de vedere, chiar capitolul de geoistorie din partea de geopolitică are astfel de abordări.

Mara Spiridon: *O revistă din cadrul redacției revistei GeoPolitica are ca temă Inteligența Artificială (I.A.), a cincea dimensiune a geopoliticii; care credeți că sunt celelalte dimensiuni?*

Vasile Simileanu: Prima dimensiune este dimensiunea terestră, de când a apărut primul om pe pământ și-a manifestat puterea la nivel terestru. După care, în perioada Marilor Descoperiri Geografice și a navigației ne-am dus către dimensiunea maritimă. A treia dimensiune, după Primul Război Mondial, în perioada interbelică, a fost avionul, deci ne-am dus către strategii aeriene, cu flota. A patra dimensiune este spațiul extraatmosferic. Puteți observa că fiecare dimensiune le subordonează pe celelalte. A cincea dimensiune este I.A. Această dimensiune le subordonează pe celelalte, deoarece înmagazinează informații despre teritoriul terestru, maritim, spațiul aerian, spațiul cosmic, centura de sateliți și toate celelalte și ia decizii. I.A. poate să ia decizii singură, iar aici discutăm de a cincea dimensiune care este globală. Bineînțeles că există și a 6-a dimensiune, exopolitica este geopolitica spațiului cosmic la dimensiune intergalactică și deja se vorbește despre exopolitică și sunt analiști care iau foarte în serios acest lucru. Se trimit diferite echipaje pe Lună/Marte, sateliți, deja omul începe să meargă spre exopolitică...

Mara Spiridon: *Ne puteți oferi câteva detalii despre Asociația dumneavoastră Ion Conea?*

Vasile Simileanu: Asociația a fost înființată în anul 2002, cu scopul de a promova geopolitica românească, organul de presă fiind revista GeoPolitica. Avem mai multe cluburi precum Geopolitica Club Romania în care desfășurăm activități cu ambasadorii străini acreditați la București, Geopolitica Club Caffee care e dedicată tinerilor, jurnaliștilor pentru discutarea subiectelor științifice. Reușim să facem multe cu Asociația: conferințe, workshop-uri, webinarii pe diferite teme de importanță pentru promovarea României și a științei geopolitice românești în străinătate. Revista se găsește la Librăria Eminescu sau pe librarie.net sau pe geopolitica.magazine.com. Revista nu este în totalitate în format electronic.

Fig 1. *Revista GeoPolitica*, nr. 14-15, Marea Neagră.
sursa: www.academia.com

Vă mulțumim foarte mult pentru timpul acordat!

RĂZBOIUL LUI PUTIN CU VESTUL

REDACTOR: VOICULESCU VLAD, 9E

Dacă ați decis să citiți aceată revistă, probabil v-ați așteptat la acest articol. Citindu-l veți putea să aveți o nouă perspectivă asupra acestui război și îi veți înțelege titlul. Fără prea multe introduceri, hai să începem!

Cum a început?

De ce oare s-a decis Putin să atace Ucraina? Dacă nu știați, acesta nu este primul conflict dintre cele două state. A mai fost unul în 2014, în Crimeea, după plecarea președintelui Viktor Ianukovici. Numeroasele proteste care au dus la demiterea lui au fost declanșate de legile introduce cu privire la excluderea unor limbi în Ucraina printre care și româna. Instabilitatea politică a prezentat o slăbiciune și pe acest fond, un grup de rebeli ruși (55% din populația Crimeei este rusă) au organizat la rândul lor proteste și au cerut un referendum pentru a intra în Rusia. Apoi, câteva persoane înarmate despre care se presupune că erau de fapt militari ruși au dezarmat forțele militare din regiune. În continuare, un politician din Crimeea a cerut ajutorul Rusiei, iar acum peninsula este ocupată.

Acum problema vine din estul Ucrainei: Donbas-ul format din regiunea Donețk și regiunea Luhansk. În acea zonă sunt mulți etnici ruși la fel ca și în Crimeea și cele mai mari depozite de cărbune din întreaga Europă; coincidență, nu-i așa?

Pentru omul neinformat, Rusia a invadat Ucraina deoarece acolo locuiesc mulți ruși care vor să fie eliberați (nu zic că nu există oameni care doresc asta doar că sunt puțini). Aceasta este aproximativ varianta pe care o știe majoritatea lumii. O altă variantă este cea pe care o știu rușii de la Putin. Pe scurt, Putin a spus în acea declarație de o oră transmisă imediat după începerea războiului că: Ucraina modernă este doar o extensie a Rusiei. Vesticii vor să atragă Ucraina în NATO ca apoi să invadeze Rusia la fel ca și Hitler acum 80 de ani. Putin încheie prin a spune că de data aceasta vor fi pregătiți de invazie și nu vor face aceeași greșeală a doua oară. Sunt multe informații de digerat… Hai să vedem în ce măsură sunt adevărate.

În primul rând, Ucraina este un stat cu o cultură ce datează de secole. De exemplu, Kievul s-a format ca o așezare de mare importanță înainte ca Moscova măcar să apară pe hartă.

Acum să punem pe masă motivele adevărate pentru care Putin a început acest conflict (aceasta este doar opinia mea după ce m-am documentat pe acest subiect).

1.Nu vrea ca Ucraina să intre în NATO sau în UE

Multe rele se pot întâmpla pentru Rusia dacă Ucraina se apropie și mai mult de Vest. Rusia a avut mereu un "zid" protector față de țările democrate din Occident, în timpul Războiului Rece; a fost Cortina de Fier, iar mai recent, Belarus și Ucraina. Dacă Ucraina intră într-una dintre aceste grupuri, rușii vor vedea că frații lor de peste graniță sunt liberi și prosper și își vor dori și ei…

2.Gazul poate fi în pericol

O mare parte din economia Rusiei se bazează pe resursele ei naturale. Două dintre conductele de gaze naturale trec prin Ucraina și dacă se întâmplă ceva, ucrainienii pot să oprească din drum gazul și să afecteze economia Rusiei.

3.Resursele Ucrainei

Ucraina are cele mai mari depozite de cărbune din Europa și multe zăcăminte de gaze naturale și petrol în zona Crimeei. Dacă Rusia controlează aceste zăcăminte care încă nu sunt exploatate în totalitate ar putea să rămână fără rival în exportul de combustibili fosili.

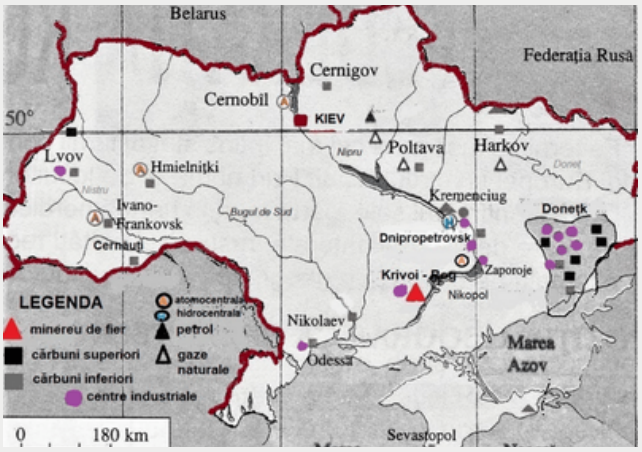

Începutul războiului și consecințele lui

La începutul lui februarie 2022, presa occidentală aducea la cunoștința oamenilor că la granița Ucrainei cu Rusia și Belarus sunt multe exerciții militare. Totuși par a fi pregătiri de invadare. Inevitabilul s-a produs și la data de 24 februarie 2022, invazia a început. Kremlinul o tratează ca o "misiune specială de menținere a păcii". Pe lângă promisiune, Rusia a mai încălcat un acord în care scria că Ucraina nu va fi atacată sub nici o formă de ea după ce i-a donat proiectilele nucleare, imediat după dizolvarea Uniunii Sovietice. Ucrainenii s-au trezit cu sunete de bombe și explozii iar trupele rusești trec liniștite granița din toate părțile. Nu vă voi plictisi cu cifre și nume de tancuri, voi pune direct la punctul pe I: armata Rusiei este mult mai puternică decât cea a Ucrainei. Un aspect important este faptul că Putin nu a trimis toată artileria grea, el a crezut că ucrainienii de rând îl vor ajuta, deoarece îi eliberează nu-i așa? Ei bine, s-a înșelat amarnic, iar oamenii de rând care nu au fugit din țară au început să se înnarmeze și să facă multe cocteiluri Molotov.

În cele din urmă, Rusia a încălcat toate protocoalele de la Geneva posibile care interzic atacurile asupra civililor și asupra clădirilor culturale și multe alte. Din țară au plecat în jur de 7.7 milioane de oameni prin toată Europa ca să scape de haos. Multe țări au donat arme și echipament Ucraine în jur de 16,5 milioane de euro. În total, în jur de 1 milion de oameni au luptat în acest război dintre care aproximativ 200 de mii au murit. În plus, se presupune că 40.000 de civili ucrainieni au murit din cauza războiului dar au fost în același timp și pierderi rusești.

Din analiza datelor existente, se pare că acest război a trecut prin trei faze:

1. Februarie-Aprilie 2022: Aceasta este perioada în care a început invazia. Atunci Rusia voia să încheie răboiul cât mai repede prin capturarea Kievului. Cele mai mari bătălii s-au purtat în orașele Harkiv, Mariupol, Herson și Kiev. În final, ucraineinii au gonit rușii din nord, dar au pierdut o mare parte din sud, iar singurul oraș care a supraviețuit în est a fost Harkiv.

2. Aprilie-August 2022: Rusia a oprit atacurile și s-a bazat pe artilerie să distrugă trupele ucrainiene. A fost un fel de standoff mexican unde nimeni nu face vreo mișcare bruscă. În vară ambele tabere au recrutat noi oameni. La Ucraina vezi problema că au prea mulți luptători și prea puțini instructori dar Rusia are problema opusă. Din disperare, rușii au crescut numărul de mercenari, au trimis prizonieri pe front și au mărit limita de vârstă în așa fel încât și oamenii de peste 40 să poată lupta în război.

3. August-Decembrie 2022: Partea aceasta a conflictului este marcată de ofensiva ucrainienilor. Ei au pregătit un mare atac asupra rușilor din orașul capturat Herson, iar rușii și-au trimis toți soldații buni acolo lăsând frontul estic vulnerabil, deoarece era apărat doar de soldați neexperimentați. Ucrainienii au reușit să recupereze o mare bucată de teritoriu, iar balanța războiului se înclină în favoarea Ucrainei.

Rușia încearcă să transforme regiunile capturate în regiuni rusești, ele fiind recunoscute (nesurprinzător) ca teritorii rusești doar de Coreea de Nord.

Daunele Rusiei: După începerea războiului, multe țări au impus sancțiuni Rusiei și multe firme au plecat ca: MacDonald`s, Nestle, Gucci, Ikea etc. Mulți ruși încearcă să plece din țară ca să nu fie chemați în armată. Cel puțin 700 de mii de ruși apți de război au plecat în tări precum Georgia, Kazahstan, Armenia, Serbia sau Turcia. O armă importantă a Rusiei este gazul pe care îl oferă europenilor (80% din resursele utilizate). Rusia a oprit majoritatea gazului dinspre Europa, iar cea mai afectată este Germania, cea mai mare economie europeană, motiv pentru care au apărut proteste împotriva susținerii Ucrainei în război. Fiindcă nu mai primesc gazul rusesc, europenii au fost obligați să găsească o altă alternativă care este Azerbaidjanul. Prin două conducte care trec prin Turcia, azerii au transportat 8,2 miliarde de metri cubi de gaz în doar anul 2021.

Concluzii: Sigur că nu am atins nici pe departe toate subiectele despre acest război…În final, nu știe nimeni ce ne așteaptă în viitor însă un lucru este sigur: un conflict dintr-o țară poate afecta și țările vecine.

Bibliografie

https://www.dw.com/ro/cinci-luni-de-r%C4%83zboi-%C3%AEn-ucraina

https://www.consilium.europa.eu/ro/policies/eu-response-ukraine-invasion/timeline-eu-response-ukraine-invasion/https://www.contributors.ro/va-fi-un-nou-razboi-rece-dupa-conflictul-din-ucraina/

S.O.S - Mediul înconjurător din Ucraina

REDACTOR: POPESCU MIRCEA-IOAN, 9E

Războiul din Ucraina afectează mediul înconjurător la fel de mult ca pe oameni. Zecile de parcuri naturale și zonele protejate au căzut pradă rachetelor și bombelor. Din cauza explozibililor, în atmosferă sunt degajate cantități uriașe de mercur, fosfor și alte substanțe nocive. În primele patru luni de la începerea invaziei (februarie 2022), din sateliți au fost observate nu mai puțin de 37.000 de focuri, ceea ce înseamnă că Ucraina “a ars”, și mai grav, încă “arde”. Zonele cu multă vegetație sunt deseori folosite ca refugii într-un conflict militar. Ukraine Nature Conservation Group (UNCG) susține că o treime din aceste incendii au afectat areale protejate. Biologii de la UNCG afirmă că, în Peninsula Crimeea, din cele 44 de specii de plante endemice, 20 sunt în pericol de dispariție din cauza războiului.

Fauna terestră, afectată deopotrivă, este în mare pericol; furnica de stepă, care se găsește doar în Peninsula Crimeea, fiind una dintre speciile amenințate cu extincția. Din păcate, 30% din totalul arealelor protejate a fost, fără voie, gazda unor ample manevre militare. O zonă intens disputată se află la gura de vărsare a râului Doneț, unde există o multitudine de specii de animale, cum ar fi marmota, nevăstuica și alte mustelidae. Numărul păsărilor de râu, care populau și ele mica deltă, a fost semnificativ redus.

Foto: npr.org

Un caz fericit este al păsărilor flamingo care au migrat din zona Herson, Ucraina, pe Lacul Golovița, din apropierea satului tulcean Jurilovca. Aceste sute de păsări din Ucraina au devenit un nou punct de atracție pentru turiști, însă geografia locului nu le permite acestora să se apropie la mai mult de 200-300 de metri și, în consecință, păsările sunt protejate.

Insula Șerpilor, teritoriu disputat din Marea Neagră și intens bombardat, adăpostea 200 de specii de plante, „vizitate" de aproximativ 200 de specii de păsări.

Ruinele fostei centrale de la Cernobîl reprezintă un pericol iminent pentru Europa. Bombardamentele din acea zonă sunt foarte periculoase, pentru că un incendiu al "pădurii roșii" de 10 kilometri pătrați din jurul fostului reactor nuclear, ar "arunca" peste bătrânul continent un nor de cenușă radioactivă.

În atacurile rusești din Ucraina, rafinăriile sunt expuse incendiilor și deversărilor de petrol și hidrocarburi, foarte periculoase mediului. În plus, câmpurile bombardate vor putea fi greu redate agriculturii întrucât acestea sunt îmbibate de substanțe chimice nocive. Aici vorbim, desigur, despre degradarea celui mai fertil tip de sol din Europa, cernoziomul, care i-a permis Ucrainei să ocupe, în anul 2021, locul al cincilea în lume la producția de cereale.

Fără a uita de catastrofa umanitară din Mariupol, o potențială sursă de poluare majoră o constituie depozitele cu hidrogen sulfurat de la Combinatul Siderurgic Azovstal din sud-estul Ucrainei, bombardat îndelung de armata Federației Ruse. Deși pericolul pare să fie momentan îndepărtat, o eventuală deversare de hidrogen sulfurat în Marea Azov va ucide complet flora şi fauna acostări mări, cu o adâncime maximă de 14 metri. Fauna din Marea Neagră a avut și ea de suferit, în acest an sute de delfini sau marsuini morţi eșuând pe plajele de la Odessa, Mangalia și chiar de pe litoralul bulgăresc şi turcesc. Unii biologi atribuie acest dezastru ecologic

sonarului militar folosit de navele de război, care dăunează simțului auditiv al al delfinilor și le afectează capacitatea de ecolocație. Unii delfini au murit, ca urmare a arsurilor provocate de fosfor.

Vehiculele de război terestre, marine sau aeriene sunt surse importante de gaze cu efect de seră, implicit poluatori puternici.

În concluzie, poluarea aerului, solului și apelor generată de războiul declanșat de Federația Rusă împotriva Ucrainei va afecta mult timp după încheierea conflictului armat, țara vecină și nu numai, de aceea sunt necesare soluții de viitor la nivel înalt. În acest sens există deja preocupări. Ministrul Mediului, Apelor și Pădurilor din România, Barna Tanczos, și Ministrul Protecției Mediului și Resurselor Naturale al Ucrainei, Ruslan Strilets, au semnat, pe 21 noiembrie a.c., Acordul între guvernele celor două țări pentru punerea în aplicare a prevederilor Convenției privind evaluarea impactului asupra mediului în context transfrontalier.

Foto: nytimes.com

„Trebuie să înțelegem că, într-o perioadă critică pentru Ucraina, unde zi de zi sună alerte aeriene și vin raidurile de rachete, să negociezi un acord bilateral pentru protejarea mediului este un efort extraordinar.(...) Semnarea acestui acord ne va călăuzi în următorii ani în dezvoltarea proiectelor noastre transfrontaliere. (...) Este suficient să menționez Delta Dunării și Munții Carpați (...) Războiul trebuie să înceteze, trebuie oprită agresiunea Rusiei împotriva Ucrainei, după care vom avea împreună o responsabilitate uriașă: să reconstruim, nu doar din punct de vedere economic, Ucraina...ci și mediul înconjurător afectat de acest război”, a declarat Tanczos.

Bibliografie

http://www.mmediu.ro/articol/comunicat-de-presa-ministrii-mediului-din-romania-si-ucraina-au-semnat-astazi-acordul-pentru-punerea-in-aplicare-a-prevederilor-conventiei-espoo/5745

AFGHANISTAN

La 15 luni de la retragerea SUA, femeile prigonite din parcuri

REDACTOR: POPESCU MIRCEA-IOAN, 9E

Foto: Vox.com

După retragerea SUA și NATO din Afganistan şi revenirea la putere în august 2021 a talibanilor, drepturile și libertățile femeilor sunt limitate din ce în mai mult printr-o interpretare extrem de riguroasă a islamului. Astfel, după ce liceele au fost închise pentru fete odată cu revenirea talibanilor la putere, o nouă măsură a regimului de la Kabul interzice femeilor afgane să intre în parcuri. Mohammad Akif Muhajir, purtătorul de cuvânt al Ministerului afgan pentru Propagarea Virtuții și Prevenirea Viciilor, a explicat că măsura a fost impusă de faptul că, în ultimele 14-15 luni, proprietarii parcurilor nu au cooperat cu autoritățile, iar femeile nu au purtat hijab, nerespectând codul vestimentar islamic.

Aproape toate femeile din Afghanistan poartă în public hijab, care le acoperă capul. Însă talibanii susțin că acestea ar trebui să poarte haine lungi și largi care să le acopere corpul și fața, cum este burqa - un văl integral dotat cu un fel de grilaj din țesătură la nivelul ochilor. Puține femei din Kabul și din alte centre urbane nu-și acoperă fața în public, iar altele poartă mască sanitară.

Gruparea militantă islamistă, care a preluat controlul după plecarea forțelor americane și aliate, a solicitat aproape imediat fetelor și tinerelor să nu mai meargă la școală. Femeile funcționare sunt

excluse de la majoritatea locurilor de muncă publice sau primesc o sumă de bani infimă pentru a rămâne acasă. Ele nu au voie să călătorească singure în afara orașului lor. Talibanii susțin că restricțiile privind femeile care lucrează și fetele care studiază sunt "temporare" și sunt aplicate doar pentru a se asigura că toate locurile de muncă și mediile de învățare sunt "sigure" pentru acestea.

La sfârșitul lunii noiembrie, o nouă restricție vizează femeile din Afganistan. Acestea nu mai au voie să apară în filme și seriale de televiziune, iar jurnalistele și prezentatoarele vor trebui să își acopere capul atunci când apar pe ecran, deși regulile nu precizează ce tip de articol vestimentar pentru acoperirea capului să folosească. Noile reguli interzic filmele considerate împotriva principiilor Sharia (legea islamică), a comediilor și spectacolelor de divertisment care insultă religia sau pot fi considerate ofensatoare pentru afgani. Un membru al unei organizații care reprezintă jurnaliștii din Afganistan, Hujjatullah Mujaddedi, a declarat că, dacă noile reguli vor fi implementate, posturile de televiziune ar putea fi nevoite să se închidă.

O altă măsură recentă a statului de facto a fost să doteze capitala cu încă 400 de difuzoare pentru a încuraja credincioșii să se roage. Ministerul afgan de resort a explicat că numeroase dughene și alte locuri neutilizate au fost transformate în moschei, după cum reiese din comunicatul de pe Twitter.

La începutul lunii noiembrie, liderul suprem taliban Hibatullah Akhundzada le-a ordonat judecătorilor să aplice toate aspectele shariei (legea islamică), inclusiv execuții publice, lapidări sau chiar amputări de membre în cazul hoților.

Guvernele occidentale au atenționat, în numărate rânduri, regimul taliban, că trebuie să respecte drepturile și libertățile femeilor, dacă dorește să fie recunoscut pe plan internațional. Talibanii consideră însă că respectă drepturile omului în conformitate cu modul în care interpretează ei legea islamică.

După aproape 20 de ani de prezență în Afganistan, Statele Unite și NATO au început, la 1 mai 2021, retragerea ultimelor trupe din Afganistan, din cadrul misiunii de instruire "Resolute Support" (instituită în 2015 și finalizată la 30 august 2021). Talibanii au ocupat, pe 15 august 2021, capitala Kabul, după ce au acaparat restul țării.

Bibliografie

https://www.atlanticcouncil.org/blogs/southasiasource/afghanistans-drug-trade-is-booming-under-taliban-rule

https://www.agerpres.ro/mondorama/2022/11/11/talibanii-afgani-interzic-accesul-femeilor-in-parcuri--101193

https://www.agerpres.ro/mondorama/2022/12/02/talibanii-interzic-difuzarea-serviciului-afgan-al-radio-europa-libera--1023272

https://www.agerpres.ro/politica-externa/2022/11/14/afganistan-liderul-talibanilor-ordona-o-aplicare-stricta-a-legii-islamice--1013132

https://www.agerpres.ro/politica-externa/2021/08/31/afganistan-sfarsitul-fara-glorie-al-celui-mai-lung-razboi-american-afp--771552

Sudanul și Sudanul de Sud

Redactor: Ene Alexia, 10E

Fig. 1 Steagul Sudanului de Sud

Sudanul este una dintre cele trei cele mai mari țări din Africa (aproximativ 1.9 milioane km2), se învecinează cu Republica Centrafricană la sud-vest, Ciad la vest, Libia la nord-vest, Egipt la nord, Eritrea la nord-est, Marea Roșie în est, Etiopia în sud-est și Sudanul de Sud în sud. Sudanul deține cea mai mare densitate conflictuală din lume, 60% din conflictele lumii având loc în această țară.

Fiind un stat cu istorie în administrațiile coloniale turco-egiptene și anglo-egiptene, o parte din problemele țării se datorează acestui lucru. Astfel, britanicii au lăsat nerezolvate două probleme, în ciuda faptului ca ei au independența Sudanului: caracterul statului-federal/unitar, tipul de constituție-seculară/islamică. Nordul insista pentru menținerea unității statului, în timp de sudul susținea caracterul federal al Sudanului. Această diferențiere nu era observabilă doar în cazul constituției și al caracterului statului, ci și în etnii, religie. Pe de-o parte, Nordul este populat de sudanezi arabizați, de religie musulmană, Sudul, de populație africană, de religie creștină sau animistă.

Nordul era considerat dezvoltat, puterea economică, infrastructura și industriile fiind concentrate în această parte a țării, sudanezii arabizați și islamizați fiind considerați cetățeni să ocupe locuri importante (ex. administrație, armată, politică). Pe de altă parte, Sudul era marginalizat, desconsiderat politic și economic, acceptat doar ca sursă de materii prime, era privit doar ca zonă aptă să ofere cetățeni care să se subordoneze și să execute ordinele primite. Cei din Nord și din Sud rămân divizați și în ceea ce privește afirmarea identității naționale. Nordul își revendică originea arabă și islamică, iar Sudul, cea africană și creștină. Politica colonială britanică a provocat o stare de nemulțumire a exploatării sudului de către nord, de refuz a umilinței și încălcării demnității umane, determinând ridicarea sudanezilor din sud la luptă împotriva guvernului de la Khartoum, pentru egalitate, liberate și dreptate. Încă din 1955, cu un an înainte de declararea independentei Sudanului, auzind intențiile britanicilor de a încredința conducerea țării unui alt stat, populația din Sudanul de Sud a declanșat revolte și mai mari.

Fig. 2 Harta Africii

> “Pe 14 iulie, Sudanul de Sud devine al 193-lea stat membru ONU.”

După două războaie civile ce au durat mai bine de 50 de ani, Sudanului i s-a oferit posibilitatea unui Referendum privind autodeterminarea și statutul zonei Abyei în 9-15 ianuarie 2011. Din cei aproape 3,9 milioane de cetățeni cu drept de vot, la o rată de participare de peste 60%, 98,8% au votat pentru independentă, care a fost declarată oficial pe 9 iulie, iar pe 14 iulie, Sudanul de Sud devine al 193-lea stat membru ONU. Sudanul de Sud, cu o suprafață de 619.745 km2, a devenit republică prezidențială și stat federal.

Societatea sudaneză este de o mare diversitate etnică (peste 300 triburi), religioasă și lingvistică(peste 100 de dialecte vorbite). Sudanul este considerată o țară africană; după unii analiști proporțiile arată astfel: 62% africani, 34% mulatri arabi și 4% alte naționalități. Mult mai multe sunt etniile acestora(peste 26), dintre care cele mai importante sunt Dinka și Nuer.

A doua țară africană ca suprafață, deși bogată în resurse minerale, Sudanul are unul dintre cele mai scăzute venituri pe cap de locuitor. Economia țării este puternic dependentă de agricultură. Peste 80% din populația activă lucrează în acest domeniu, pe o suprafață de peste 41 milioane ha. În anii ’70, Compania Chevron descoperă zăcăminte de petrol în Sudanul de Sud. Petrolul contribuie cu 80% în PIB (produsul intern brut). În urma succesiunii, bogățiile, resursele, inclusiv 75% din rezervele de petrol au rămas ale Sudanului de Sud. În Acordul de Pace dintre Nord și Sud, sudul venea cu producția de petrol, iar nordul cu infrastructura de tranzit, rafinăriile si Portul Sudan de la Marea Roșie și s-a convenit ca veniturile câștigate să fie împărțite 50/50.

În concluzie, luând în considerare independența economică organică a acestor două state, deși separate, ele nu pot funcționa unul față de celălalt, întrucât Nordul deține infrastructura, iar Sudul resursele. Singurul lucru care poate desparte Sudanul de Sudanul de Sud este religia și etnia, unul din motivele pentru care statele s-au separat.

Bibliografie:

- *Revista GeoPolitica, editura TopForm, nr. 72, Vasile Nazare- Sudanul de Sud între autodeterminere și dependență funțională.*
- *Revista GeoPolitica, Editura TopForm, Nr. 35, Vasile Simileanu - Africa între stabilitatea geopolitică și crizele moderne.*
- *Imagini: www.google.com*

„UN RĂZBOI FĂRĂ SFÂRȘIT"

Războiul civil sirian

Colaborator: Pitiș Lavinia, 10E

DE CE A ÎNCEPUT, DE FAPT, UN ASTFEL DE RĂZBOI?

Între anii 2006 și 2010, Siria a suferit cea mai gravă și periculoasă secetă din istoria lumii moderne. Consecințele secetei, împreună cu problemele economice preexistente sub regimul lui Assad au dus la apariția primelor proteste reformă, non-violente, dar reprimarea dură militară a regimului a escaladat tensiunile, în septembrie 2011 urmând ca protestele pașnice să devină o insurgență armată prin focuri de armă, arestări, bombardamente focalizate pe cartierele și localitățile rebele și ulterior un adevărat război civil, fiind implicate avioane și tancuri. La răscoală au luat parte musulmani suniți religioși și laici și membri ai minorităților, cum ar fi musulmanii kurzi.

Majoritatea elevilor au auzit deja din diferite surse, poate de la televizor, poate de la ora de geografie, despre zonele de conflict de pe suprafața Pământului. Una dintre acestea este Siria. De pe 15 martie 2011 până în prezent, sirienii trec prin momente înfricoșătoare care îi vor marca pe viață. Mii de suflete de soldați și civili au fost pierdute în acești 11 ani. Dar ce înseamnă, de fapt, acest război civil și de la ce a pornit?

Războiul civil sirian reprezintă o serie de demonstrații antiguvernamentale care au început pe 26 ianuarie 2011. Sirienii insurgenți pro-democrați luptă împotriva președintelui Bashar al-Assad, împotriva sistemului dictatorial uni-partinic impus de acesta și de predecesorul său, Hafez al-Assad, împotriva hegemoniei membrilor sectei alawite (alawismul este o formă de șiism, una din cele două principale confesiuni musulmane) și împotriva șomajului, corupției și a încălcării drepturilor omului. Ei cer libertate politică protestând ca parte a valurilor de demonstrații antiguvernamentale și revoluții din țările arabe.

CUM CONTINUĂ ACEST RĂZBOI?

Diverse facțiuni întrețin războiul: Regimul Sirian și aliații internaționali (Iran, Rusia, Hezbollah), Rebelii, Armata Siriană Liberă și Forțele Siriene Democratice Kurde susținute de SUA și statele membre NATO, Grupările jihadiste salafide precum Frontul al-Nusra și Statul Islamic al Irakului și Siriei (Daesh), precum și alte grupări susținute de Turcia și Arabia Saudită. Opoziția siriană este susținută de Turcia din 2016, luptând contra kurzilor în nordul Siriei.

Mai multe organizații internaționale pentru drepturile omului l-au acuzat pe Assad de folosirea armelor chimice împotriva propriului popor, încălcarea drepturilor omului și comitere de masacre. Mai multe tentative de armistițiii au fost inițiate, însă fără succes. Din cauza atacurilor chimice atribuite guvernului sirian au intervenit militarii americani asupra țintelor regimului sirian, astfel fiind escaladate tensiunile dintre SUA și Federația Rusă.

În tot acest timp, Observatorul Sirian pentru Drepturile Omului (SOHR) a documentat moartea a 388.652 de persoane în toată Siria, de la începutul Revoluției Siriene, din 15 martie 2011 până în 14 martie 2021. Restul până la 594.000 sunt victime ale secretomaniei care estompează cifrele reale și de o parte și de alta a baricadei sau pur și simplu pentru că experții SOHR nu pot ajunge în regiuni izolate ale Siriei.

Pe lângă atacuri aeriene, explozii, atacuri cu bombă, 88.000 de civili au fost uciși sub tortură în centrele de detenție și în închisorile regimului Bashar al-Assad, inclusiv copii. Ținte vii ale războiului, copiii au fost victime și ale atacului din 4 aprilie 2017 cu gaz sarin, declanșat de Assad împotriva propriului popor. 86 de civili au murit atunci, majoritatea minori. 2,1 milioane de civili sirieni au fost mutilați pe viață, iar alte aproape 13 milioane de persoane și-au părăsit domiciliul transformat în ruină. Dintre acestea, mai mult de 5 milioane și jumătate au migrat în Turcia, Liban și Europa. 88.000 de mii de civili au fost uciși sub tortură în închisorile lui Assad. Statisticile nu-i includ pe cei peste 3.200 de civili răpiți și luptători care au dispărut în închisorile organizației „Statului Islamic" sau pe cei 4.100 de prizonieri și dispăruți ai forțelor regimului și milițiilor loiale, după cum nu le includ nici pe cele peste 1.800 de persoane răpite de fracțiuni rebele și islamice, sub acuzația de loialitate față de regim.

Bilanțul suferințelor nu se oprește, însă, aici.

Aproximativ 13 milioane de civili, inclusiv sute de mii de copii și femei, au fost strămutați după ce infrastructura, spitalele, școlile și proprietățile private și publice au fost deteriorate sau distruse iremediabil. 4 milioane de migranți au fost acceptați de Turcia, dar ulterior statul și-a reevaluat poziția de negociere cu Uniunea Europeană, amenințând că, dacă nu îi vor fi satisfăcute cerințele, va deschide porțile acestora către Europa, via Grecia. Forțele de securitate grecești au folosit gaze lacrimogene și tunuri cu apă pentru a descuraja zecile de mii de imigranți care încercau să treacă frontiera din Turcia spre Europa, după ce Ankara a declarat că nu va mai respecta înțelegerea făcută cu UE în 2016 pentru a-i menține pe migranți pe teritoriul său.

„Știrile despre presupusa deschidere (a graniței greco-turce) sunt false, iar oamenii n-ar trebui să încerce să meargă acolo", spunea la acea vreme șeful diplomației UE, Josep Borrell, la o conferință de presă la Zagreb, citat de Reuters. „Dacă vrem să evităm situații critice, trebuie să cunoaștem adevărul. Să oprim acest joc", a spus el după reuniunea miniștrilor de externe ai UE în capitala Croației.

ÎN LOC DE CONCLUZII...

Aproximativ 13 milioane de civili, inclusiv sute de mii de copii și femei, au fost strămutați după ce infrastructura, spitalele, școlile și proprietățile private și publice au fost deteriorate sau distruse iremediabil. 4 milioane de migranți au fost acceptați de Turcia, dar ulterior statul și-a reevaluat poziția de negociere cu Uniunea Europeană, amenințând că, dacă nu îi vor fi satisfăcute cerințele, va deschide porțile acestora către Europa, via Grecia. Forțele de securitate grecești au folosit gaze lacrimogene și tunuri cu apă pentru a descuraja zecile de mii de imigranți care încercau să treacă frontiera din Turcia spre Europa, după ce Ankara a declarat că nu va mai respecta înțelegerea făcută cu UE în 2016 pentru a-i menține pe migranți pe teritoriul său.

„Știrile despre presupusa deschidere (a graniței greco-turce) sunt false, iar oamenii n-ar trebui să încerce să meargă acolo”, spunea la acea vreme șeful diplomației UE, Josep Borrell, la o conferință de presă la Zagreb, citat de Reuters. „Dacă vrem să evităm situații critice, trebuie să cunoaștem adevărul. Să oprim acest joc”, a spus el după reuniunea miniștrilor de externe ai UE în capitala Croației.

Webografie

https://www.unhcr.org/ro/2828-rostiri2015peste-patru-milioane-de-sirieni-au-fugit-de-razboi-i-persecuie-html.html
https://romania.europalibera.org/a/siria-10-ani-de-r%C4%83zboi-%C3%AEn-cifre-600-000-mor%C8%9Bi-22-000-copii-2-1-milioane-r%C4%83ni%C8%9Bi/31151995.html
https://www.britannica.com/event/Syrian-Civil-War
https://ro.wikipedia.org/wiki/R%C4%83zboiul_Civil_Sirian
https://www.bbc.com/news/world-middle-east-35806229
https://edition.cnn.com/2013/08/27/world/meast/syria-civil-war-fast-facts/index.html
https://www.bloomberg.com/quicktake/syrias-civil-war

CELE MAI CIUDATE GRANIȚE

Colaborator: Tolbaru Sofia, 9G

Granițele sunt liniile de pe hartă care separă țările între ele; uneori aceste granițe sunt evidente: un ocean, un râu, un lanț muntos, dar de cele mai multe ori, granițele sunt doar linii imaginare, simple convenții între oameni și așa cum știm cu toții, oamenii sunt certăreți… De-a lungul istoriei, factorul uman alături de alți numeroși factori geopolitici au jucat un rol în modelarea granițelor de astăzi iar rezultatele, uneori, pot fi de-a dreptul caudate. Iată câteva exemple:

Fig. 1 Poziția geografică a Kalingradului

Fig 2. Poziția geografică a exclavelor Spaniei

1.Kaliningrad: este separat de țara mamă de o fâșie de teren de aproximativ 300 km (Fig. 1). Această regiune are o istorie îndelungată: a facut parte din Prusia, pe urmă din Germania, urmând să facă parte din URSS, după care a fost transformată în bază militară, iar după căderea URSS, Kaliningrad a devenit exclavă ce aparține de Rusia.

2.Spania: deține două exclave pe coasta Marocului, **Ceuta** si **Melilla** (Fig. 2); acestea sunt 100 % teritorii spaniole, făcând parte din Uniunea Europeană; sunt separate de restul continentului african printr-un mare zid, escaladat uneori cu toate riscurile (Fig. 3).

3.Belgia si Olanda: granița celor două țări este marcată de o linie, trasată pe asfalt, aceasta trecând prin magazine, terase, parcări sau chiar prin casele oamenilor. Între cele două țări se poate circula liber, amândouă făcând parte din zona Schengen, acest tip de graniță nereprezentând o problemă. În unele cazuri, unele case sunt fix pe linie, având cetățenie dublă, adrese separate, chiar și sonerie separate (*sursa foto: Profimedia*).

4.Insula Fazanilor: este o fâșie mică de pământ aflată între Spania și Franța, iar pentru că nu au putut decide cui îi aparține, s-au gândit să împartă teriotriul în mod egal, în fiecare an. 6 luni apartinea Spaniei, 6 luni Franței. Există chiar o întreagă ceremonie pentru transferul suveranității de 2 ori pe an.

5. Lesotho: cea mai mare enclavă din lume, este înconjurată complet de Africa de Sud și are aproximativ aceeași mărime ca Republica Moldova.

Toată lumea vrea teritoriu și nicăieri nu este acest lucru mai vizibil decât în Africa, continent care timp de secole a fost colonizat de foarte multe popoare, în special marile puteri europene. Țările africane au foarte multe granițe drepte, deși dacă ne uităm peste o harta etnică a Africii, observăm că nu are nici o legătură cu împărțirea politică a continentului, iar asta este cât se poate de evident când te uiți la Namibia.

6.Namibia: este o țară la prima vedere complet normală, până când observi fâșia de pământ ce desparte Botswana de Angola și Zambia care aparține Namibiei. Această fâșie a fost obținută pe vremea când Namibia era colonie germană și s-au gândit că au nevoie de acces la Râul Zambezi pentru a avea ieșire la Oceanul Indian, dar nu s-au gândit că de-a lungul acestui râu se află Cascada Victoria, care se numără printre cele mai mari cascade din lume. Așa că râul nu era navigabil, deci această prelungire a Namibiei nu era necesară, dar ea există și astăzi.

Care ți s-a părut cea mai interesantă graniță și ce lucruri ai schimba în felul în care acestea sunt administrate?

Fig. 3. Escaladarea zidului de graniță cu Maroc

Olanda și Belgia

Spania și Franța

Bibliografie:

- https://www.bbc.com/news/world-europe-61878929
- https://ro.pinterest.com/pin/42643527696292165/
- https://www.romaniatv.net/criza-la-frontierele-spaniei5495873.html
- https://robarna.com/insula-fazanilor-insula-care-tine-6-luni-de-spania-si-6-luni-de-franta/
- https://www.britannica.com

Criza Taiwanului

REDACTOR VOICULESCU VLAD , CLASA A IX-A E

De ce există două Chine? Una democrată (Republica Chineză, cunoscută drept Taiwan) și una comunistă (Republica Populară Chineză – numită pe scurt China). De ce doar una singură este recunoscută de majoritatea țărilor lumii? În acest articol voi încerca să descifrez enigmele legate de China și să explic de ce nu este totul lapte și miere între cele două regiuni.

Războiul civil

Războiul civil chinezesc a început în 1927, fiind un război ideologic. După terminarea Celui De-Al Doilea Război Mondial, forțele comuniste și cele democratice din China au continuat conflictul, chiar dacă luptaseră împreună împotriva Japoniei, cu câțiva ani înainte. Fiecare dorea să conducă țara, iar după cel mai sângeros război din istoria omenirii, cu peste 5 milioane de morți printre civili și soldați, comuniștii câștigă, într-un fel. Ei bine, aici începe partea complicată, China democrată pierde conflictul în 1991 și se refugiază pe insula Taiwan pe data de 7 decembrie 1949, moment cunoscut ca Retragerea lui Kuomintang în Taiwan. Comuniștii nu au putut să invadeze Taiwanul, pentru că nu aveau o flotă de nave și, în plus, s-au băgat și americanii care i-au amenințat pe chinezi că, dacă se ating de Taiwan*, vor fi vizitați de o bombă atomică. Știind de ce sunt capabili americanii, chinezii și-au mutat interesul în alte locuri. Chinezii au construit primele bombe nucleare în anii 60’ și atunci se naște întrebarea: De ce nu au atacat? Vă răspund printr-o altă întrebare: Cine vrea un război cu prima țară ca putere militară din lume? Nimeni. S.U.A a patrulat încontinuu strâmtoarea Taiwanului în așa fel încât democrația să fie apărată. În plus, pentru China, Taiwanul era cao așchie în talpă. Totul părea un pic mai liniștit până la finalul anului trecut.

China cea adevărată

Ca să înțelegem conflictul, trebuie să înțelegem miza. Care Chină este recunoscută de lume ca fiind autentică? Cumva magazinul numit “China adevărată” din orășelul Kingston upon Hull din Marea Britanie? Cine știe… Glumesc, desigur.

După terminarea războiului - care tehnic încă se ține - în anii 60’ - 70’,

majoritatea țărilor, în afară de cele comuniste la acea vreme, considerau Taiwan drept China cea adevărată și nu recunoșteau Republica Populară Chineză. După o vreme, după ce economia Chinei a început să bubuie, majoritatea statelor lumii recunosc China comunistă ca fiind cea adevărată. La momentul de față doar 14 țări recunosc Taiwanul ca fiind China autentică. Totuși, o singură țară a ales un răspuns original: Nu există nici o Chină. Pariez că nu veți ghici despre ce țară vorbesc, decât dacă sunteți la fel de pasionați de geografie, pe cît sunt eu. Răspunsul este Bhutan. O țară care are o graniță cu una dintre Chine crede că peste granița lor este o gaură neagră?! Glumesc, din nou, desigur. Bhutan nu recunoaște, din punct de vedere diplomatic, jumătate din glob. Pentru micul regat izolat nu există China, S.U.A., Rusia sau România. Nu este o mare problemă că oficial, pe hârtie, nu toate țările sunt recunoscute de către Bhutan, pentru că oamenii de aici stau prin niște temple la poalele Munţilor Himalaya și meditează, iar politica nu e treaba lor. Un alt fapt interesant este faptul că Taiwanul încă ține la vechiile teritorii ale Chinei de dinainte de război. Adică tehnic, Taiwan încă susține că Mongolia îi aparține…

Conflictul contemporan

Relațiile dintre China și Taiwan au fost reci în ultimii 20 de ani. Marea problemă de acum a început în 2021. Cea cu încălcarea ADIZ-ului (Zona de identificare a apărării aeriene). Până în prima săptămână a lunii octombrie de anul trecut, China încălca spațiul aerian al Taiwanului de aproximativ cinci ori pe săptămână, ca să le arate supremația comuniștilor, iar țara insulară nu putea să facă nimic. De ce să pornească mai devreme un război în care să fie considerați agresorii? Din păcate, chinezii nu s-au oprit din a încălca ADIZ-ul, ci au mărit la 60, începând cu ziua lor națională (1 octombrie), numărul de avioane militare care zboară săptămânal pe deasupra Taiwanului. Americanii ca de obicei au apărut cu navele la strâmtoarea Taiwanului, doar că de data aceasta China nu a fugit în retragere, ci a continuat să trimită avioane.

Acum trebuie să ne dăm seama că China încă este o țară cu un regim comunist. Există o lege în China care spune că dacă un teritoriu chinez care „a scăpat de sub control” nu este de acord cu o reuniune diplomatică, statul este obligat să atace ca să protejeze teritoriul chinez. În această lege pica și conflictul cu Taiwan unde China încearcă metode diplomatice de 70 de ani. S-ar putea face un articol separat despre încălcarea drepturilor minorităților din Tibet și Xinjiang, unde au fosr distruse multe moschee. În China, dacă te prinde

cineva că vorbești public de rău guvernul sau amintești despre ce s-a întâmplat în Piața Tiananmen în 1989 - când a avut loc masacrul în care și-au pierdut viața sute sau mii de oameni - poți ajunge repede în Gulagul chinezesc, celebrul sistem de lagăre de „reformare prin muncă”. Ca o curiozitate, aplicația preferată de mulți tineri, Tik Tok, care aparține de o companie chinezească, poate să trimită toate informațiile pe care le are despre orice utilizator al aplicației, dacă aceste date sunt cerute de guvernul chinez.

Importanța Taiwanului

Taiwan face parte din „lanțul” de insule pro-americane din estul Asiei care fac imposibilă strecurarea forțelor chinezești în Oceanul Pacific sau Indian fără să fie depistate. Un alt avantaj al țării insulare este economia puternică, la fel de mare ca a Turciei, de exemplu, țară care are o populație mult mai mare. Taiwanul este cel mai mare producător de microcipuri din întreaga lume, prin compania TSMC. Aceste cipuri sunt folosite de toate marile armate pentru construirea de arme. Dacă China va avea control asupra Taiwanului, S.U.A. nu va mai fi liderul militar din Asia și nu ar mai avea acces la noile tehnologii din domeniul microcipurilor.

Surse bibliografice:

https://en.wikipedia.org/wiki/Chinese_Civil_War
https://fsi.stanford.edu/news/understanding-stakes-taiwan-0

Concluzia

Nimeni nu știe cum se va rezolva tensiunea dintre cele două Chine sau dacă se va rezolva vreodată. China se află într-un moment delicat întrucât creșterea populației se va opri în jurul anului 2030 și acești următori ani sunt singurii în care va mai putea să concureze cu S.U.A. pentru titlul de cea mai mare putere politică și militară la nivel global.
*Notă: În acest text mă refer la Republica Populară Chineză (comunistă) drept China și la Republica Chineză (democratică) drept Taiwan.

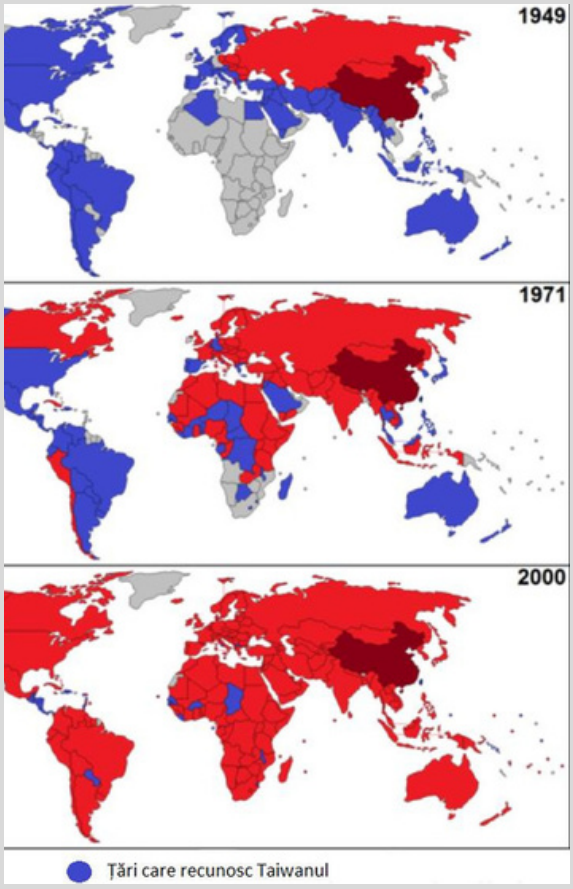

Rolul geostrategic al strâmtorilor marine

Colaborator: Dicu Tudor, 10A

După cum se poate observa, în imaginea de mai jos sunt însemnate locațiile unora din cele mai importante strâmtori și canale de pe întreg mapamondul, alături de numele fiecăreia dintre ele. Oamenii nu dau importanță acestor forme geografice de relief, însă ele au o utilitate și o importanță majoră din punct de vedere economic și geopolitic.

Ca un prim exemplu, putem analiza cazul Strâmtorilor Turciei: Bosfor, care leagă Marea Neagră de Marea Marmara și Dardanele, care leagă Marea Marmara cu Marea Egee. Se pune întrebarea: ce s-ar întâmpla cu situația economică a țării noastre și a celorlalte state cu acces la țărmul Mării Negre, dacă oficialii de la Ankara ar decide blocarea căilor de acces maritime prin aceste puncte navale de trecere? Posibile scenarii:

- Rusia nu ar mai avea acces militar din porturile sale de la Marea Neagră către Marea Mediterană;
- importurile și exporturile nu ar mai avea loc în partea de Sud-Est a Europei, ceea ar produce crize economice și tensiuni legate de blocarea dezvoltării naționale a statelor din jur cu un PIB deja scăzut (Rusia, Ucraina, țările balcanice);
- croazierele ce străbat mările și oceanele ar fi afectate și prețul lor va dezavantaja turiștii, proprietarii de nave sau/și armatorii.

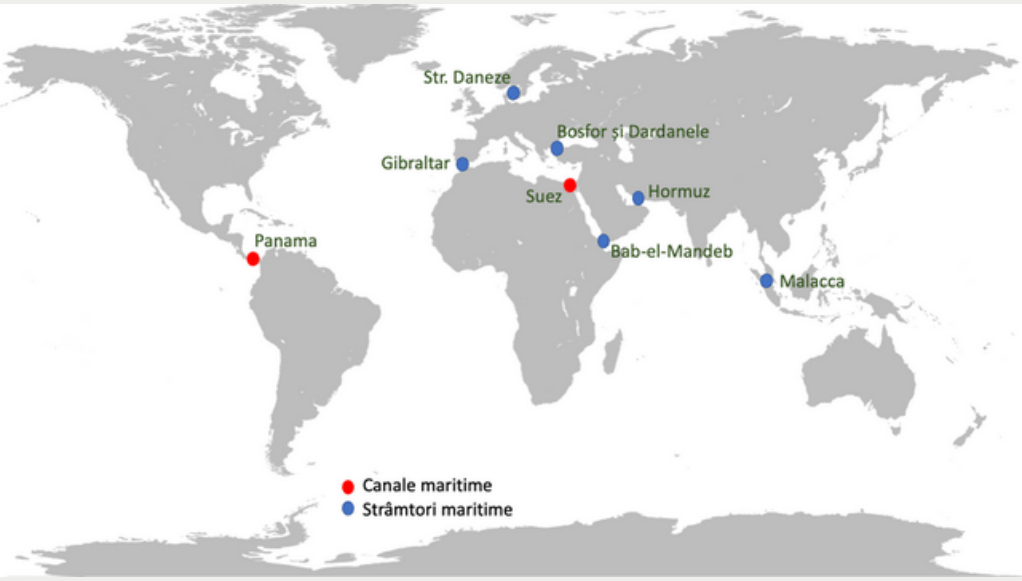

Fig. 1 Harta strâmtorilor lumii

Fig. 2 - Imagine din satelit a navei Ever Given care a blocat Canalul Suez

Un subiect de actualitate, ca alt exemplu relevant, privit din perspectivă geopolitică, ar fi Strâmtoarea Kerci, care face legătura dintre Marea Neagră și Marea Azov. Aceasta separă Peninsula Crimeea, teritoriu disputat între Rusia și Ucraina, de Peninsula Taman, teritoriu aparținând Federației Ruse. Dorința liderilor de la Moscova de a deține Crimeea are la bază motive politice, militare și economice, ceea ce explică disputa amintită. Interesele legate de această strâmtoare au fost nunțate prin interesele diferite de a o controla de către cele două țări vecine, aceasta era utilizată intens de către Ucraina pentru exporturile de oțel în întreaga lume de la cel mai mare combinat siderurgic, Azovstal. În același timp, prin strâmtoarea Kerci, Rusia dorește acces liber către Marea Neagră a forțelor sale militare navale, având porturile armatei sale în acea regiune (exemplu: Sevastopol). Astfel, în vederea alipirii Peninsulei Crimeea, Rusia a construit podul Kerci, încercând astfel să controleze în totalitate zona. Însă, așa cum s-a aflat, impunătoarea construcție a fost supusă atentatelor de către țara alăturată, motiv pentru care ar trebui să fim atenți la deciziile Rusiei, astfel încât să nu apară pierderi în cadrul acestui război purtat pentru controlul importantului punct geostrategic reprezentat de strâmtoarea Kerci.

La fel de relevantă este situația trecerii dinspre Marea Mediterană în Marea Roșie, unde negoțul dintre Indii și marile companii europene este musai de întreținut. În 2021 a apărut situația unui vapor ce a blocat Canalul Suez, aspect ce a generat pierderi economice importante pentru părțile implicate (țări, transportatori), iar soluția de ocolire a Africii a fost singura plauzibilă în ciuda costurilor suplimentare. Canalul Panama ar putea cauza pierderi economice la fel de mari în cazul blocării acestuia, navele fiind nevoite să înconjoare America de Sud pentru a ajunge din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific.

Așadar, putem observa nivelul la care strâmtorile, vorbind strict din punct de vedere financiar, devin o “afacere” pentru țările care beneficiază de ele și oferă putere economică, politică și de negociere statelor pe teritoriul cărora se află.

Dintr-o abordare geopolitică, conflicte între națiuni pot apărea în orice moment, din orice motiv. Pentru a nu fi sancționate indirect mai multe țări ci doar cea răspunzătoare pentru conflict, formarea unui fond public care să gestioneze aceste strâmtori, la care toate țările cu intenții de a se dezvolta prin comerțul naval să contribuie, ar fi o soluție ideală. A doua posibilitate ar fi, eventual, impunerea unui areal în care navele anumitei țări să nu se apropie, în caz contrar fapta fiind sancționată în instanță la Curtea Internațională de Justiție sau la Organizația Mondială a Comerțului.

Bibliografie:

- *R. Săgeată (2008), Strâmtorile ponto-mediteraneene. Considerații geopolitice, articol publicat în 2015*
- *Imagine: www.researchgate.net*

Resursele energetice și Problemele de geopolitică

Redactor, Mara Maria, clasa a X-a E

O materie este considerată o resursă naturală atunci când activitățile primare asociate cu aceasta sunt exploatarea și valorificarea lor. De mare importanță sunt considerate resursele energetice întrucât ele stau la baza industriei energetice, principala ramură a economiei statelor lumii.

1. **Repartizarea resurselor energetice pe glob**

Zăcămintele de țiței nu sunt răspândite uniform pe tot globul pământesc. Orientul Mijlociu deține aproximativ 51,9 % din rezervele mondiale, America de Sud 12,6 %, iar țările cu cele mai mari rezerve sunt Venezuela 18,20 %, Arabia Saudită 16,20 % și pe locul 3 Canada 10,40 % (Fig. 1).

Studiile de specialitate vorbesc despre două foarte bogate regiuni numite “poli ai petrolului”. Unul dintre “poli“ este situat în sudul și sud-estul Euro-Asiei, între regiunile Caucaz, Golful Persic și Africa de Nord. Al doilea “pol“ se găsește pe platforma de nord și de sud a continentului american, precum și în golful Mexic, în Marea Caraibelor și în nordul Americii de Sud. Arabia Saudită produce 13 % din întreaga cantitate de petrol din lume fiind urmată de Statele Unite ale Americii cu 12 %. În concluzie, resursele energetice sunt inegal distribuite și nu toate statele lumii beneficiază de aceste resurse atât de importante pentru economiile lor De aici și până la probleme geopolitice nu mai e decât un pas.

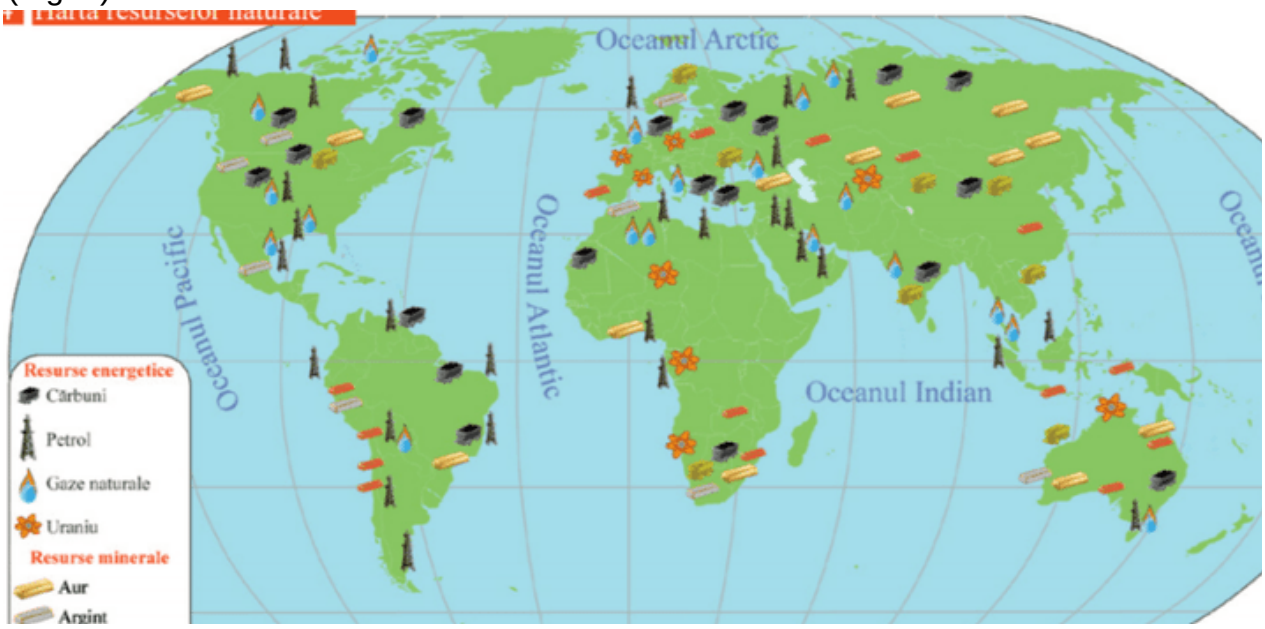

Fig. 1 – Repartiția principalelor resurse energetice și minerale pe glob (sursa: D. Fiscutean, M. C. Fiscutean ș.a., 2018)

Fig. 2 – Polul Nord și Oceanul Arctic
(sursa: Wikipedia)

2. Noi resurse energetice

Datorită acestor inegalități în distribuția rezervelor de petrol și gaze, unele state caută noi oportunități de exploatare. Polul Nord devine cea mai disputată regiune, deoarece conține resurse imense de hidrocarburi care se găsesc sub calota de gheață. Lucrurile s-au înrăutățit după ce Rusia s-a grăbit și a arborat steagul în luna august a anului 2007 pe o suprafață imensă a Oceanului Arctic. Moscova revendica astfel platoul continental de 1.2 miliarde kilometri pătrați din zona Cercului Polar de Nord. Cele cinci state riverane Oceanului Arctic, Federația Rusă, Canada, Norvegia, Danemarca (prin Groenlanda) și Statele Unite ale Americii (prin Alaska), sunt limitate la o zonă economică exclusivă de 200 mile marine (aproximativ 370 km) în largul țărmurilor lor (Fig. 2). Dincolo de aceste zone economice exclusive, zona rămasă, care reprezintă mai mult de un milion de kilometri pătrați, nu este atribuită nici unei țări și este aflată sub administrația Autorității Internaționale pentru Fundul Mării. La data ratificării Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării, o țară are o perioadă de zece ani să valorifice legal zona sa de 200 de mile marine. Astfel, Norvegia (care a ratificat convenția în 1996), Rusia (ratificare în 1997), Canada (ratificare în 2003) și Danemarca (ratificare în 2004) au lansat proiecte pentru a afirma că unele zone ale Arcticii ar trebui să aparțină teritoriilor lor. Discuțiile cele mai aprinse și intense se poartă în legătură cu resursele de gaze naturale și petrol din platforma continentală, în cazul în care topirea gheții permite exploatarea lor convenabilă.

Exploatarea ghețurilor polare a început înainte ca ghețurile polare să se topească îngrijorător, unele țări concentrându-și atenția asupra exploatării resurselor din zonele aflate în vecinătatea Cercului Polar sau culoare navigabile de acces.

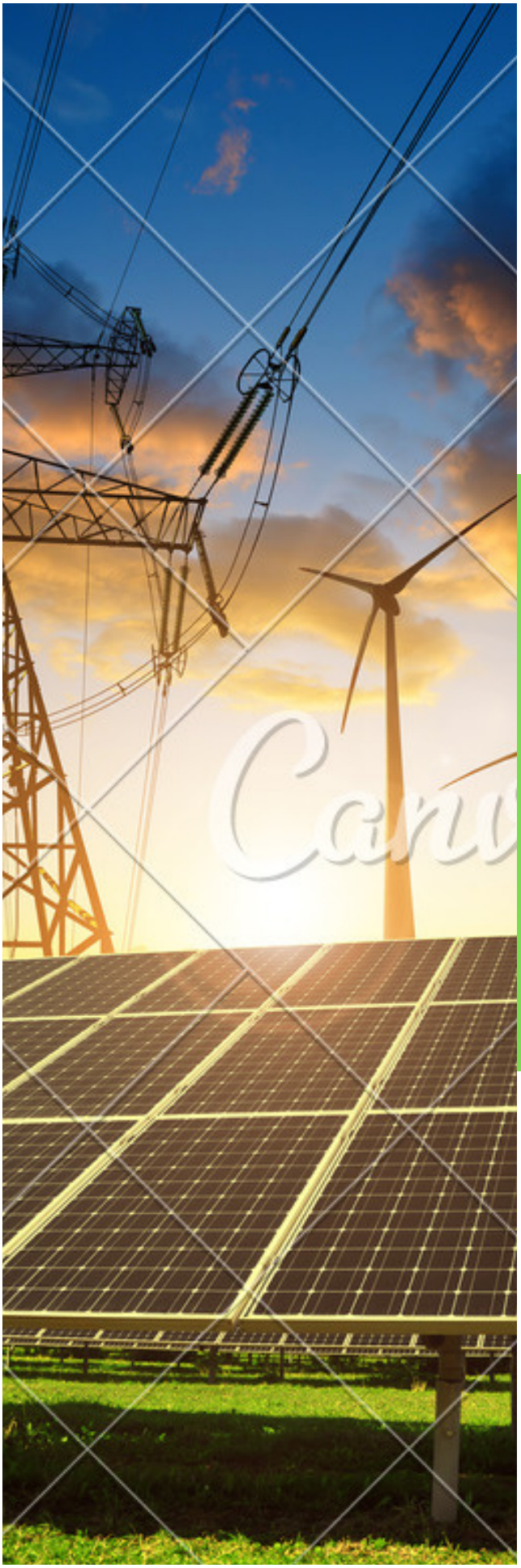

3. România

România, săraca țară bogată, stă pe resurse naturale evaluate la peste 750 de miliarde de euro. Unele sunt regenerabile, altele se îndreaptă rapid spre epuizare. Prin producţia internă de petrol şi gaze şi prin alte resurse energetice, România este cel mai independent stat din punct de vedere energetic la nivelul UE, după datele din 2020 (zf.ro). Cu toate acestea, prețurile la energia electrică sunt în creștere, ca în majoritatea statelor europene.

Bibliografie:

- *https://www.zf.ro/analiza/romania-cel-independent-stat-ue-fata-importurile-energetice-aproape-20631804*

PROBLEMELE ETNICE ALE INDONEZIEI

REDACTOR: BRATU ALESIA IOANA, 9E

Numele ,,Indonezia" provine din cuvintele grecești Indos (=India) și nesos (=insule) care împreună se traduc ,,Insulele indiene". Această țară insulară mai este denumită și "Salba de smaralde a Ecuatorului", deoarece clima se schimbă la șase luni, adică are două anotimpuri tropicale. Acestea variază cu circulația Walker (circulația aerului la Ecuator) și cu circulația Hardley (circulația meridiană a aerului).

Care este istoria acestei țări insulare?

În urmă cu un milion de ani, primul locuitor de pe arhipelag a fost Omul Java (Pithecanthropus erectus). Acum 4000 de ani, Cultura Dong Son venită din China și Vietnam și-a lăsat amprenta puternic în civilizația și cultura Indoneziei. Datorită faptului că țara se întinde de-a lungul Ecuatorului iar poziția strategică a benzii maritime a favorizat comerțul interinsular și internațional, s-au creat condiții favorabile pentru migrația și altor popoare din Asia, ceea ce a dus la apariția unei diversități de culturi, etnii și limbi

La sfârșitul secolului al XIII-lea a apărut ultimul regat non-musulman. Cele mai vechi dovezi ale populației islamizate datează din același secol în Sumatra, iar restul popoarelor l-au acceptat treptat, amestecându-se cu influențele culturale și religioase existente până la sfârșitul secolului al XVI-lea. Tot în această perioadă au sosit și portughezii pe teritoriul Indoneziei, având ca scop să monopolizeze sursele de valoare a nucilor, cuielor și a piperului cubeb.

Timp de opt ani, olandezii au înființat Compania Olandeză a Indiilor de Est (COV) și devin putere dominantă europeană până în anul 1610. În urma falimentului, COV a fost dizolvat formal în 1800. La începutul secolului al XX-lea, dominația olandeză s-a extins la granițele actuale. În timpul celui de-al doilea război mondial, invazia japoneză și ocuparea ulterioară a pus capăt stăpânirii olandeze. În august 1945, după două zile de la predarea Japoniei, Sukarno declară că Indonezia este un stat independent și devine președinte. Olanda a încercat să lupte însă lupta grea s-a încheiat la sfârșitul anului 1949, prin recunoașterea independenței țării insulare.

În 1965, o tentativă de lovitură de stat duce la o asanare anticomunistă condusă de armata violentă. Sukarno este depășit politic de Generalul Suharto care devine președinte în martie 1968. Criza financiară din Asia de Est afectează cel mai tare Indonezia la sfârșitul anilor 1990 ducând la proteste populare și la demisia lui Suharto în anul 1998. Epoca ce a urmat după plecarea președintelui a dus la secesiunea Timorului de Est și la alegerile prezidențiale din 2004.

Acestea au fost încetinite din cauza instabilității politice și economice, tulburărilor sociale, corupției, dezastrelor naturale și terorismului. Chiar dacă în diferite grupuri religioase și etnice sunt relații armonioase, în altele, violența și nemulțumirea sectară acută, rămân.

Acum poate vă întrebați care sunt problemele etnice ale Indoneziei...

Din cauza existenței mai multor religii, în Malaccas sunt lupte creștin-musulmane. n ultimii doi ani au fost omorâte aproximativ 4000 de persoane și s-au înregistrat 500 000 de strămutați. Acest conflict rezultă dintr-o mulțime de factori istorici, politici, demografici, economici, cum ar fi creșterea numerică a populației sărace sau criza economică.

O altă neînțelegere întâlnită în Indonezia este cea de la Kalimantanul de Vest. În anul 1997 au existat foarte multe decese care au reapărut la fel de agresiv în anul 1999. Conflictul se produce între migranți și indigeni. Mai există în zilele de astăzi, dar într-un mod diminuat.

În Lombok, Bali de Est, în Kupang,

Timorul de Vest, în Couchon Pandang, în Java, de Vest și de Est poate izbucni un conflict în orice moment, iar chinezii sunt o țintă perenă de fiecare dată când apar tulburări sociale. Două ipoteze false despre acest conflict sunt: existența unui număr foarte mare de violențe în perioada Suharto și Sukarno și instalarea procesului de democratizare și a violenței comunitare.

Alte cauze ale conflictelor etnice din Indonezia ar fi: rădăcinile coloniale istorice (se raportează mai mult la modul în care s-au raportat olandezii la etnicii chinezi); modul în care schimbarea de regim produce dezechilibre ale populației între diferite grupuri etnice și religioase; politicile de dezvoltare; schimbările economice rapide. De fapt, tot ceea ce se întâmplă acum în Indonezia este rezultatul unui trecut abuziv marcat de stăpâniri diferite și a diversității populației, culturale, religioase, etc.

Lecturi suplimentare dacă ți-a plăcut acest articol:

1.Islamul în Indonezia, distribuită de presa Universitară din Chicago de Jajat Burhanuddin.

2. O țară disperată, Indonezia între 1997 și 2000 de Dijk van Kees.

3. O națiune în așteptare: căutarea stabilității din Indonezia. Ediția a II-a de Adam Schwarz.

4. O istorie economică a Indoneziei: 1800-2010 de J.L. Zanden.

5. Prioducerea Indoneziei: starea domeniului studiilor indoneziene de Eric Tagliacozzo.

Bibliografie:
https://asiasociety.org/causes-conflict-indonesia
https://ro.wikipedia.org/wiki/Istoria_Indoneziei
https://roburse.ro/www/wp-content/uploads/2017/08/Indonezia.pd
https://ro.wikipedia.org/wiki/Economia_Indoneziei
https://wikicro.icu/wiki/History_of_Indonesia#May_1998_riots_of_Indonesia
https://www.gds.ro/Magazin/2008-08-22/Indonezia-salba-de-smaralde-a-Ecuatorului/

Interviu Ilie Schipor. Destinul Tezaurului României

Într-un interviu acordat revistei GEOIMPACT, moderat de elevul Mircea Popescu, istoricul Ilie Schipor evidenţiază că înstrăinarea Tezaurului României la Moscova a avut loc în condiţii vitrege pentru ţara noastră. În 1916, teritoriul naţional era ocupat în mare parte de Puterile Centrale. Guvernul era retras la Iaşi şi populaţia, deplasată în estul ţării, îndura foametea şi bolile.

Ca dovadă a fidelităţii faţă de Antanta, Rusia "a dorit, sugerat, insistat" ca Tezaurul României să fie evacuat la Moscova. Alcătuit din componenta bancară - aurul BNR, şi din cea patrimonială, cultural-artistică şi identitară, Tezaurul a fost evacuat, sechestrat şi niciodată întors. Ca o simplă comparaţie, transformat după formule financiar-bancare în aur, Tezaurul evacuat a fost echivalentul a 93,3 tone aur, iar în 2022, prin comparație, rezerva de aur a României este de 103,6 tone.

Mircea Popescu: Ca istoric şi diplomat, aţi fost preocupat de un capitol dureros al istoriei noastre - înstrăinarea Tezaurului Băncii Naţionale a României în decembrie 1916. Ne puteţi dezvălui contextul acestei controversate decizii a statului român?

Istoricul Ilie Schipor: Evacuarea la Moscova a Tezaurului României s-a produs într-un context politico-militar sofisticat, cu unele componente dramatice. După intrarea României în Primul Război Mondial, la 14-15 august 1916, evoluţia frontului românesc (…) a fost fluctuantă. După o perioadă de succese, (...) armata română a fost oprită la câţiva zeci de km de punctele de plecare la ofensiva eliberatoare. În sudul Dobrogei, s-a deschis un nou front pe care acţionau trupele germane, bulgare şi otomane şi, din acest moment, trupele române s-au retras în permanenţă. O parte importantă a populaţiei din Bucureşti a fost evacuată, iar în noiembrie 1916, frontul s-a stabilizat pe Carpaţii Orientali. Practic, autoritatea românească se manifesta numai în provincia istorică Moldova. Pe lângă alte situaţii cu adevărat dramatice (foamete, boli), o chestiune importantă care trebuia rezolvată se referea la soarta Tezaurului Naţional al României.

Născut în anul 1952, la Vicovu de Sus, Suceava, Ilie Schipor a fost director al Muzeului Militar Naţional (1995 - 2000), şef al Secţiei Tradiţii Militare din Ministerul Apărării Naţionale în perioadele 1990 - 1995 şi 2000 - 2002, director adjunct al Oficiului Naţional pentru Cultul Eroilor (2004 - 2009), ministru-consilier în Ambasada României la Moscova (august 2009 - august 2019).

Ilie Schipor este autor al unor lucrări bazate pe izvoare arhivistice dedicate Primului şi celui de-al Doilea Război Mondial, prizonierilor români din Uniunea Sovietică, deportării în fosta URSS a etnicilor germani din România, şi nu în ultimul rând, Tezaurului României evacuat la Moscova, în 1916.

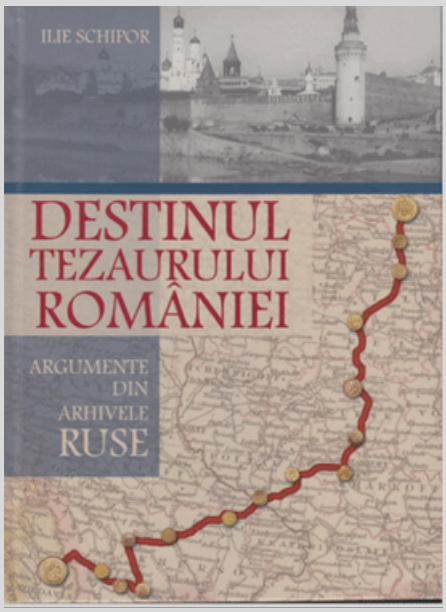

Inca din momentul în care se negocia intrarea României în război alături de Antanta, autoritățile țariste au sugerat, prin ambasadorul lor la București, ca în cele două documente care aveau să fie semnate cu aliații (...) să se stipuleze că Tezaurul Băncii Naționale, rezerva de aur a României, va fi evacuată în Rusia. Această dorință insistentă a rușilor nu s-a materializat în niciunul dintre documente datorită încăpățânării premierului Ionel Brătianu și sprijinului primit din partea reprezentanților celorlalte state din Antanta. Cu toate acestea, evacuarea aurului românesc a rămas pentru ruși o continuă preocupare și trebuie înțeles că, prin aceasta, se dorea fidelizarea noului aliat. (...) Deci, nu este nimic nou ceea ce s-a întâmplat în decembrie 1916, întrucât, încă din momentul tratativelor legate de intrarea României alături de Antanta în campanie, s-a dorit, s-a sugerat, s-a insistat ca aurul Băncii Naționale a României să fie evacuat la Moscova.

M.P. Sunteți autorul volumului "Destinul tezaurului României. Argumente din arhivele ruse", publicat în 2021 la Editura Oscar Print. Ce cuprinde mai precis lucrarea și cui se adresează?

Istoricul Ilie Schipor: Studiul "Destinul tezaurului României. Argumente din arhivele ruse" cuprinde 162 de documente, dintre care 120 inedite, identificate de mine în arhivele de stat rusești și obținute de la instituțiile deținătoare în fotocopii autentificate. Am încercat să realizez o lucrare care să răspundă în același timp specialiștilor - istorici, economiști, finanţişti - care, într-un fel sau altul, sunt interesați de soarta Tezaurului României, evacuat, sechestrat și niciodată întors, cât și de cea patrimonială, cultural-artistică şi identitară şi care nu e cu nimic mai puțin importantă decât prima, cât și cititorului obișnuit.

Mi-am propus, în primul rând, să pun în valoare documentele pe care le-am identificat, care erau necunoscute pentru istoriografia românească pentru că, decenii la rând, istoricii cercetători români nu au avut acces în arhivele ruse. Când vorbesc de Tezaurul României (...) mă refer la două componente: rezerva de aur și tezaurul identitar al României, adică bunuri de o valoare deosebită, de natură arhivistică, cultural-artistică, arheologică, bisericească, și anume ceea ce s-a transportat la Moscova cu al doilea eșalon, în vara anului 1917.

M.P.: Dezvăluiți-ne care a fost "drumul fără întoarcere" al tezaurului?

Istoricul Ilie Schipor: M-am străduit să prezint cu ajutorul documentelor periplul tezaurului, din toamna lui 1916 şi până în zilele noastre, ceea nu era cunoscut mai ales în istoriografia noastră şi care explică foarte convingător faptul că evacuarea tezaurului BNR s-a făcut din iniţiativa şi, mai ales, la presiunea autorităţilor ţariste şi nu din iniţiativa românească. Românii au fost împinşi, cum se vede din carte, în a alege această variantă care, la un moment dat, era singura fezabilă. Tezaurul BNR a fost evacuat pe 9 septembrie 1916 de la Bucureşti la Iaşi. Nu peste mult timp, ruşii au început să se intereseze de soarta acestuia.

Documentele care prezintă această operațiune financiară specială, și spun așa pentru că dacă această chestiune se făcea după regulile firești ale relațiilor dintre două state partenere, trebuia făcută pe canale diplomatice. Operațiunea s-a făcut însă pe canale strict militare întrucât pe această cale se exercita şi o presiune suficient de importantă asupra decidenților români. Guvernul României se retrage, pe 20 noiembrie 1916, la Iași.

Pe 25 noiembrie 1916, ambasadorul țarist la București, Poklevski-Kozell îi solicită țarului să accepte primirea pe teritoriul Rusiei țariste a Tezaurului României.

Până la această dată, 25 noiembrie, nici o autoritate română nu a adoptat o hotărâre legată de eventuala evacuare în Moscova. Erau preocupări, erau variante de lucru, erau discuții, însă nicio decizie. Cu toate acestea, peste doar două zile, pe 27 noiembrie, țarul aprobă transferul tezaurului BNR la Moscova.

Prima implicare, cu adevărat de luat în calcul a autorităților române, se întâmplă pe 11 decembrie, când Guvernul României cere Băncii Naționale încărcarea în vagoane a aurului în vederea transferului în Rusia. A doua zi, Guvernul chiar aprobă "punerea în siguranță" a aurului în Rusia. Am insistat în carte şi o fac şi acum asupra acestui fapt. Din această succesiune de decizii, pe de o parte a țarului, dincoace a Guvernului României, rezultă că partea rusă a fost, în tot acest timp, cea care a avut inițiativa, cea care a luat hotărâri privind soarta aurului românesc înaintea autorităților române.

Aurul BNR este încărcat în vagoane și pe 15 decembrie, la ora 3.30 dimineața, garnitura pleacă spre Moscova, care nu era capitala imperiului, ci Petrograd. Are loc o inventariere riguroasă la sosire de către împuternicitul părții ruse, pe lângă actele semnate la Iași de către ministrul țarist și se depozitează tezaurul în Palatul Armelor din Kremlinul moscovit. Până la Revoluția din octombrie 1917 nu se întâmplă nimic și nici imediat în primele luni după acest moment decisiv pentru istoria fostului imperiu țarist și nu numai.

În ianuarie 1918, Lenin și cei din Comisariatul Poporului, deci guvernul lor, hotărăsc sechestrarea Tezaurului României în vederea "restituirii", cum spuneau ei, în mâinile poporului, iar sechestrarea se făcea întrucât acest bun național ar fi aparținut oligarhiei burgheze române. E vorba de expresii, cuvinte dar care denotă faptul că deja între cele două state existau animozități care au avut un vârf în noaptea de 31 decembrie 1917- 1 ianuarie 1918 când ambasadorul României la Petrograd și membri ai ambasadei au fost arestați, ulterior expulzați din Rusia sovietică deja.

M.P.: O mică parte a Tezaurului fost returnat, "incomplet și simbolic", în anii 1935 și 1956....

Istoricul Ilie Schipor: Da. În 1935, la un an de la reluarea relațiilor diplomatice dintre România și Uniunea Sovietică, a avut loc o primă restituire, denumită de mine incompletă. României i-au fost redate arhivele care au fost transferate la Moscova cu al doilea transport al Tezaurului, însă și această restituire este incompletă, întrucât în perioada 1918-1935 câteva comisii ale Partidului Comunist din Uniunea Sovietică au verificat în 1922, 1923, și 1924 mai ales, întregul nostru tezaur identitar, atât arhivele cât şi componenta culturală. (…) Arhivele au fost inventariate, studiate și cele care aveau documente, să spunem compromițătoare - decizii statale, dosare prin care puteau fi șantajați liderii politici români, unele documente militare - au fost extrase și dirijate către entități sovietice interesate - Komintern, NKVD, structurile de informații militare. Din acest motiv se poate vorbi, pe drept cuvânt, despre o restituire incompletă a tezaurului arhivistic.

În ceea ce privește componenta identitară – culturală, artistică, bisericească, numismatică și arheologică - restituirea a fost aproape nesemnificativă întrucât s-au redat României, în anul 1953, numai o parte din bunurile de mare valoare. (...) Din documente, reiese că din obiectele confecționate din platină s-a restituit 0%. Adică, din 6,96 kg platină nu am primit nimic! Bunurile din aur şi platină s-au restituit României numai în proporție de 13,16%, adică 33 kg din 246 kg sau 250 kg (sunt mici diferențe între cifrele comisiilor ruse de inventariere- Gherşater, 5 aug. 1922 și Şliapnikov, 4 ian. 1924),

pentru bunurile confecționate din argint restituirea a fost în proporție de 20,87%, adică din 3 tone și ceva s-au restituit numai 690 kg. Din acest motiv, se poate vorbi, şi în acest caz, de o restituire incompletă, parțială.

Din Tezaurul BNR, aurul românesc care a fost transportat în decembrie 1916 la Moscova, restituirea este 0%. România nu a primit înapoi absolut nimic.

M.P.: De ce ați intitulat “Lenin contabilul” unul dintre capitolele cărții?

Istoricul Ilie Schipor: În primii ani de la confiscare, între 1918 și 1922, cu excepția bijuteriilor regale care au fost scoase în februarie 1919 de către un comisar sovietic Frice și despre care nu am mai găsit nici o referire privind soarta lor, aurul a fost păstrat intact. De ce? Pentru că, în cadrul negocierilor dintre România și Rusia sovietică care se desfășurau în contextul Tratatului de Pace de la încheierea Primului Război Mondial, rușii, sovieticii de data aceasta, au încercat să folosească aurul României ca monedă de schimb, în cazul Basarabiei care s-a unit cu România în martie-aprilie 1918.

Din capitolul intitulat "Lenin contabilul", rezultă grija lui Lenin în legătură cu intangibilitatea Tezaurului BNR. Nu a făcut-o din considerente umanitare sau din respect pentru un bun care nu le aparținea, ci din considerente pragmatice. Acest lucru a ținut atâta vreme cât rușii au marjat pe această variantă de negociere - Basarabia contra aurului BNR. Pe măsură ce rușii recăpătau oarecare influență și importantă în discuțiile europene, renunță și la această variantă și, încet-încet, refuză practic să se mai discute despre Tezaurul României. Din 1922, când economia rusă intră într-o criză multiplă, nevoia de valută de aur era tot mai stringentă și au început, spus vulgar așa, să se înfrupte din aurul românesc depozitat în Rusia bolșevică. Acest fenomen de diminuare a continuat practic până în ianuarie-februarie 1925, când ce mai rămăsese din Tezaurul BNR, practic o treime din el, a fost vărsat în Banca Populară a Republicii Socialiste Federative Sovietice Ruse pentru a-i mări capitalul de stat. Practic, tezaurul bancar al României era format din monede de aur germane, austriece, otomane, englezești, franțuzești și

Denumire		Greutatea (în kg, respectiv carate):			Ponderea „restituirii” din 1956 față de inventarierile din:	
		Comisia Gherşater (5 aug. 1922)	Comisia Şliapnikov (4 ian. 1924)	Scrisoare Hruşciov; generalul Vedenin[43] (Moscova, 6 aug. 1956)	**1922**	**1924**
Platină		**6,962**	6,971	fără referințe	0,00 %	0,00 %
Aur (+ platină)		**246,456**	250,613	(peste) 33 kg	13,38 %	13,17 %
Argint	pur	2.664,932	3.316,436	(peste) 690	20,87 %	20,80 %
	inferior	641,002				
	Total	**3.305,934**				
Altele		fără referințe	529,375	fără referințe	??? %	??? %
Briliante		6.222 şi 9/32 carate	7.120 şi 1/8 carate	263,7 carate	4,24%	3,70%

pagina 62 din "Destinul tezaurului României" de Ilie Schipor

românești, care aveau, fiecare în parte, atât o valoare directă rezultată din aurul aflat în compoziția fiecărei monede, cât și valoare istorică, numismatică și nu numai. Lingourile, din ansamblul Tezaurului, reprezentau doar 0.33%.

M.P.: Vorbiți în carte despre "miturile" aurului românesc "pribegit" în spațiul slav. La ce vă referiți, mai exact?

Istoricul Ilie Schipor: Capitolul despre mituri era aproape o obligație științifică. Știm că în istoriografia ruso-sovietică s-au dezvoltat adevărate teorii spuse, scrise în articole, studii, dar s-a creat o preocupare pentru a se induce în chestiunea destinului aurului neadevăruri, care foloseau din punct de vedere politic pârți ruse. Din septembrie 1965, când o delegație română a pus la Moscova tranșant și insistent problema tezaurului, Brejnev, conducătorul momentului în Uniunea Sovietică, emite o listă fantezistă de explicații legată de faptul că aurul românesc s-a pierdut în istoria lor zbuciumată și, în consecință, România, chiar dacă are pretenții, nu mai are ce primi. El enunță, așa amestecat, o serie întreagă de neadevăruri, că a fost însușit de către puterea țaristă, că nu sunt ei vinovați că s-a întâmplat așa, ca a fost furat de către albgardiști, cehoslovaci etc.

Din acel moment, istoriografia sovietică, tributară deciziilor politice, s-a străduit să pună în circulație, fără să aibă niciun fel de argument și, prin metode nedemne de o cercetare serioasă istoriografică, fel de fel de neadevăruri care se văd de la prima lectură: că nu au niciun fundament istoric, că nu sunt însoțite de argumente documentare, deși au supraviețuit până în zilele noastre.

Le-am denumit "mituri", am identificat zece, mai sunt și altele și m-am străduit ca, pentru fiecare din ele, să prezint care sunt contraargumentele documentare, invocând în fiecare caz documente din arhivele ruse care contrazic asemenea formulări spuse/scrise cu intenția de a se deroga de orice fel de obligație privind destinul aurului nostru care le-a fost predat în ianuarie 1917.

M.P.: Ca fost diplomat, ce cunoașteți despre eventuale negocieri ale statului român consacrate retrocedării tezaurului? În anii trecuți exista o comisie specială româno-rusă constituită în acest sens.

Istoricul Ilie Schipor: Nu au avut loc niciodată negocieri propriu-zise cu excepția acelor discuții bilaterale care au fost imediat după încheierea Primului Război Mondial şi care au încetat odată ce părțile n-au ajuns la o înțelegere. Da, s-a creat aceea comisie mixtă, româno-rusă pentru analizarea unor aspecte delicate din istoria comună, care are, în formularea ei, inclusiv chestiunea Tezaurului României. Numai că, nici această comisie nu a făcut progrese evidente în dezbaterea științifică a problemei, pentru că partea rusă a continuat să vină la discuții cu teze care își iau izvorul în spusele lui Brejnev din 1965 și a refuzat să ofere părții române vreodată minime documente despre destinul sovietic al aurului românesc. Partea rusă a introdus în discuție o chestiune care să tulbure dezbaterea și anume, datoriile României față de ruși urmare a Primul și a celui De-al Doilea Război Mondial.

Îmi pare rău, dar aceasta este realitatea. M-aș bucura să fie deblocată, nu știu când și cum, dar șansele sunt minimale, aș spune. Documente reproduse în lucrare, vin în sprijinul deblocării discuțiilor, cu condiția ca partea rusă să accepte un dialog științific, realist, constructiv pe această chestiune. Numai că strategia pe care au aplicat-o și în discuțiile științifice a fost de a îndepărta acest subiect, de a-l intoxica cu subiecte colaterale, de a amesteca lucrurile, de a promova mai departe neadevăruri istorice, cum spuneam eu, mituri care vin din adâncul istoriografiei sovietice.

M.P.: Sunt șanse să vedem tezaurul acasă, dat fiind războiul din Ucraina?

Istoricul Ilie Schipor: Nu mi-am propus niciodată să răspund acestei întrebări pentru că nu am avut-o în preocupări. Mi se pare că nu sunt pregătit pentru un asemenea răspuns. Ce este important însă, este că Tezaurul BNR rămâne, conform susținerilor guvernatorului

Băncii, în continuare o creanță, adică, o datorie a altei părți către Banca Națională a României. Deci, acest bun național care este exprimat în toate formulele, adică în componența lui în monede din aur, apoi, evaluarea făcută de către ruși, evaluarea pe care o fac bancherii, este o creanță care este inventariată în Banca Națională, consemnată în actele scriptice ale Băncii, drept o creanţă.

M.P.: Unde s-ar situa România dacă tezaurul ar fi retrocedat?

Istoricul Ilie Schipor: Ce știm este că Tezaurul transformat după formule financiar-bancare în aur a avut o greutate de 93,3 tone aur. În 2022, rezerva de aur a României este de 103,6 tone de aur. Este doar un raport de cifre între ceea ce a rămas în subsolurile Kremlinului și rezerva de aur a României. S-au făcut calcule, supoziții, pentru că este vorba de o datorie de peste un secol, sunt indici care se adaugă an de an la o asemenea datorie, s-a ajuns la cifre astronomice, nici nu vreau să le invoc pentru că este treaba celor care, în loc să insiste pe chestiunea normalizării discuțiilor privind soarta Tezaurului, fac asemenea calcule pe care eu le iau ca atare și nu le promovez pentru că nu este preocuparea mea.

M.P.: Care este mesajul dumneavoastră pentru cititorii revistei GEOIMPACT a Colegiului Național "Spiru Haret" din București?

Istoricul Ilie Schipor: Cei care vor citi acest interviu și, cine știe, vor îmbrățișa cariera de cercetători ai istoriei, se vor gândi, la un moment dat, că totuși noi ne putem cunoaște mai bine istoria dacă luăm în calcul și arhivele ruse. Și susțin asta pentru că am avut privilegiul, șansă să cunosc bine arhivele lor, să studiez practic.

Am făcut un calcul, sunt vreo 30 și ceva de mii de dosare. Nu înseamnă că le-am conspectat și valorificat pe toate, dar am adunat informații. Am în lucru mai multe materiale și intenționez ca, în scurt timp, să dau la tipar "Destinul Tezaurului bisericesc" care a fost evacuat în iulie 1917.

M.P.: Vă mulțumim pentru timpul acordat și informațiile extrem de interesante și detaliate!

Interviu realizat de Mircea-Ioan Popescu, clasa a IX-a E

Rebus geopolitică

Redactor: Pîrvu Bianca, clasa a IX-a G

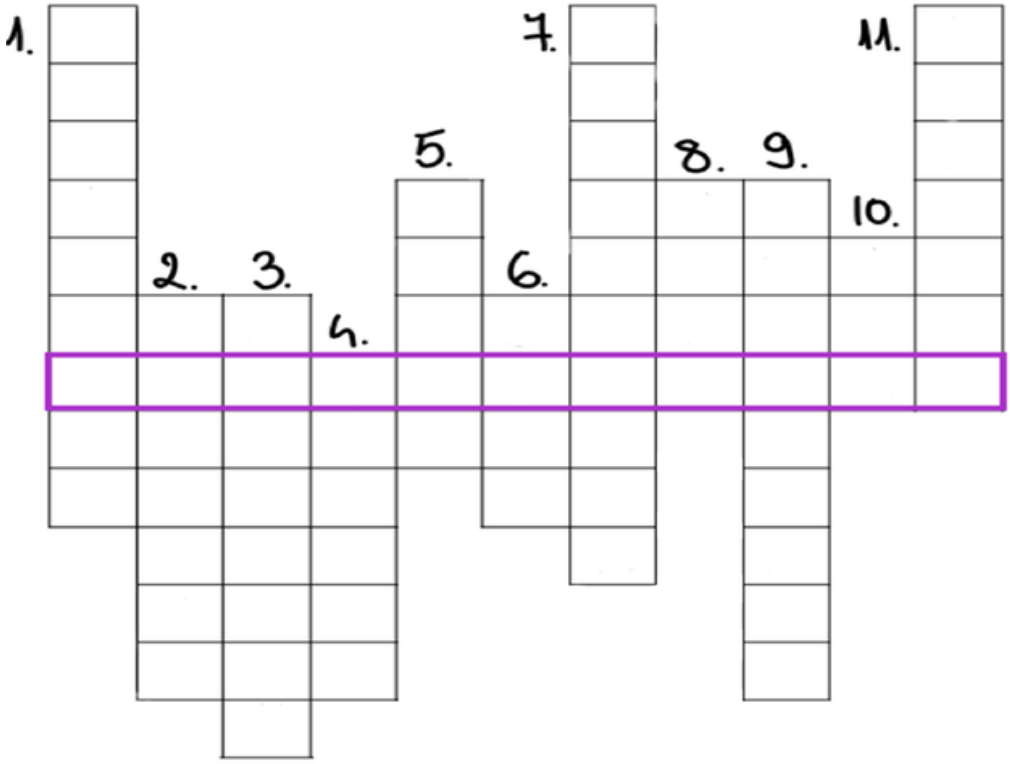

1.Parte componentă a artei militare, care se ocupă cu problemele pregătirii, planificării și ducerii războiului și operațiilor militare.

2. ……naturale reprezintă totalitatea zăcămintelor de minerale și de minereuri, a terenurilor cultivabile, a pădurilor și apelor de care dispune o anumită țară.

3.Știința și arta de a guverna un stat este .... .

4.Antonim slăbiciune

5.Formă istorică de comunitate umană, superioară tribului, ai cărei membri locuiesc pe același teritoriu și vorbesc aceeași.

6.Un ….. este un model sferic al Pământului.

7.Sinonim extindere

8.Un …. este o organizație care deține monopolul asupra unor servicii pe un teritoriu delimitat de frontiere.

9.Un .... poate cuprinde orice suprafață geografică, ce cade în jurisdicția unei autorități, cu sau fără sub-diviziuni politico-administrative.

10.Sinonim activitate ludică

11.Capitala țării …. este orașul Kiev.